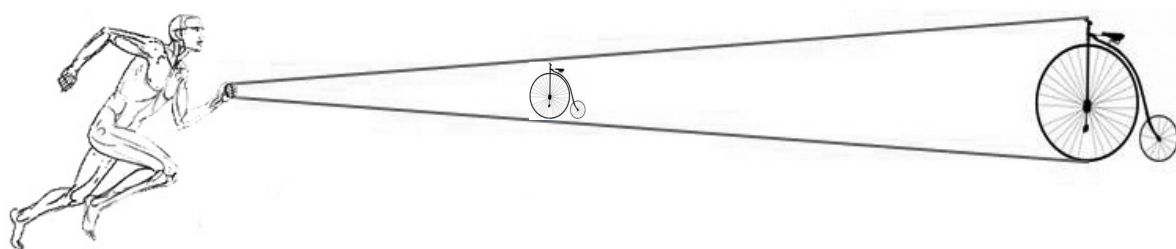

KAZALO

1.	Uvodno besedilo	2
2.	Za novimi šolskimi zidovi	3
3.	Intervijui: Anja Jug in Ana Jesenovec	5
4.	Glasba me je spremenila	7
5.	Zakaj ličenje	8
6.	Adrenalin	10
7.	Moje izkušnje z jogo v Latviji	11
8.	Koraki po svetu	12
9.	Ko pregovori spregovorijo	23
10.	Haikuji	25
11.	Fužinski bluz	26
12.	Ogledali smo si	27
13.	Duša, ki me je pozabila	33
14.	Kritika: socialna omrežja	33
15.	Jaz na svetovnem spletu	35
16.	Fruktoza	37
17.	Državno tekmovanje kozmetičnih šol	38
18.	Raziskovalna naloga	40
19.	Natečaji	42
20.	Poročilo o ogledu razstave 11. slovensk bienale ilustracije	47
21.	Poročilo o kulturni dediščini	47
22.	Odhod	50
23.	Vihar misli v trenutku sreče	50
24.	Tapametne	51
25.	Zdrava šola	52

UVODNO BESEDILO

Letošnji Bacil je zame nekaj posebnega, saj sem prevzela uredniško delo. Vedno je zanimivo videti stvari tudi z drugega zornega kota.

Glasilo vsako leto odkrije kakšen »skrit« literarni talent, strastnega popotnika, predanega glasbenika. Ko prelistam lanski Bacil ali še »starejšega datuma«, se vedno zrcali delo, utrip šole. To popotnico bi rada podala naprej.

V letošnjem Bacilu sem se osredotočila na besedila, ki so bolj »avtorska«.

Upam, da bo Vam, bralcem, moj izbor všeč.

Prijetno popotovanje skozi besede ...

Nika Vide

ZA NOVIMI ŠOLSKIMI ZIDOVİ

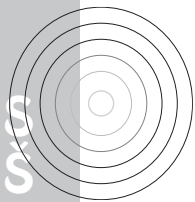
Očitno se je pripravljalo nekaj posebnega. Malček me je že bilo strah, da bomo ponovno odšli v hribe ali pa samo grabit travo. Ampak, ko so me pokrtačili in mi zamenjali vezalke, je bilo vse nared, kakor da odhajam v Ljubljano.

Naj se predstavim ... sem leva superga moje lastnice Marijane. Vse, kar vem, je, da sem ženskega spola in da so me izdelali nekje na daljnem vzhodu.

Bližalo se je ponedeljkovo jutro. Lastnica opazno nervozna. Njen strogi oče ji je dal še nekaj napotkov in jokava mati jo je močno objemala. In v temi, kakor se za voznikov sedež spodobi, sem se odpeljala proti nekaj kilometrov oddaljeni vasi. Zaradi slabega vremena sem se po mokri cesti sprehodila do avtobusne postaje, kjer me je razveselilo dejstvo, da nisem edina superga, ki odhaja novim doživetjem naproti. V daljavi sem presenečeno opazila rumene luči, ki so se počasi približevale in kot bi mignil, se je vsa gruča superg postrojila v ravno črto. Ker sem zelo rada zadnja, sem se tudi tokrat postavila na zadnje mesto. Tisti visoki ton piska me je znova in znova prestrašil, vendar sem v toplini radiatorja kmalu zaspala. Pravzaprav sem samo malo zadremala, ker so se tiste minute prve šolske ure hitro bližale. Iz avtobusa sem se presedla na vlak, ki me je spominjal na dolgo kačo rdečkaste barve. Premikal se je sicer hitreje kot avtobus, ampak mene je bolj zanimala nervoza, ki sem jo čutila skupaj s svojo lastnico. Podplati so postajali vedno težji in vedno počasneje sem se premikala. Bilo me je strah. Strah nečesa novega. Strah pred novimi obrazi, pred novimi doživetji. Končno sem stopila skozi vrata, napotili so me po stopnicah navzgor in začela sem se spotikati ob svojo sestro dvojčico. Skoraj sem padla, ampak ko sem na hodniku zagledala 20 ostalih podobnih parov, ki so prav tako kot jaz skrivoma hrepeneli po novih prijateljih, sem se ustavila ob bolj majhni deklici s temnimi lasmi. Nosila je podobne vezalke kakor jaz in to me je še bolj pritegnilo, da jo spoznam. Lastnici je bilo ime Lučka.

Strahu, ki me je navdajal ob prvem jutranjem koraku, kar naenkrat ni bilo več. Pravzaprav sem bila vesela, da sem stopila na neko stopničko višje v svojem dosedanem življenju izven police. In tudi na Marijaninem obrazu sem v tistem trenutku zagledala toplino in srečo.

Marjana Jezeršek, 1. Za

INTERVJUJI

ANJA JUG

„Iz glasbe prihaja čar, ob katerem se morajo upokojiti vse skrbi in vse bolečine srca.“ William Shakespeare

S tem citatom verjamem, da bi se strinjalo tudi dekle, ki že dve leti širi glasbo med hodnike naše šole. Imela sem priložnost intervjuvati Anjo Jug, dijakinjo naše šole, ki obiskuje smer zobotehnik!

1. Iz katerega kraja prihajaš?

Prihajam iz čudovitih, neokrnjenih delov Slovenije, Obsotelja, natančneje iz Prelaskega pri Podčetrtku.

2. Kako bi se opisala v treh besedah?

Vedno nasmejana, trmasta in temperamentna.

3. Kako in zakaj si se odločila za petje?

Pela sem že od nekdaj rada. V bistvu sem nastopala že takrat, ko se bistva petja še nisem najbolj zavedala, so se ga pa ljudje, kateri so me želeli slišati vnovič in tako sem nastopila vedno večkrat in pogosteje. Da sem se pa na povabila sploh odzvala, sem izhajala iz adrenalina ter sreče, ki jo začutim ob petju in nastopanju.

4. Kaj ti predstavlja petje?

Petje mi predstavlja vhod v ‚moj balonček‘, kjer se mi ni treba pretvarjati kdo sem, ker energijo spustim iz sebe na oder, predstavlja pa mi tudi olajšanje od težavic vsakdanjika, ker je le pesem tisti ‚balzam za dušo‘.

5. Imaš kdaj tremo pred nastopom?

Pred nastopom nimam treme. Imam pa občutek zdrave vznemirjenosti, ker komaj čakam, da ljudje glasbo čutijo z mano.

6. Ali se s petjem ukvarjaš profesionalno ali samo za zabavo?

Z glasbo se ukvarjam samo za zabavo. Razmišljala sem tudi o solo petju, vendar menim, da je vsak glas za sebe original in je poseben, medtem ko se naučenega petja lahko posluži vsak in so na koncu vsi ‚copy-paste‘.

7. Kdo so tvoji vzorniki v glasbenem svetu?

Moji vzorniki so absolutno člani britanske skupine Coldplay. Oni so moja inspiracija in navdih. Pomagajo mi čutiti moč glasbe, ljubezni in življenja nasploh. Ko poslušam Coldplay, vidim svet drugače, vlivajo pa mi tudi željo po osebni rasti in napredovanju.

8. Kdo te najbolj spodbuja, da se še naprej ukvarjaš s petjem?

Najbolj poslušalci, družina in prijatelji.

9. Kje vse si že nastopila?

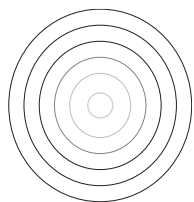
Nastopila sem v prostorih OŠ Podčetrtek, v gasilskih in kulturnih domovih občine Podčetrtek, na srečanju na mostu dveh narodov nad mejno reko Sotlo, kjer sta bila tudi gosta predsednika Slovenije ter Hrvaške, v termah Olimia, v Dijaškem domu Ivana Cankarja, v Šiški, v Srednji šoli za farmacijo, kozmetiko in zdravstvo, na Gospodarskem razstavišču v Ljubljani in v večnamenski dvorani Podčetrtek na dobrodelnem koncertu.

10. Ali imaš še kakšen talent, poleg petja?

Mislim, da je petje moja trdna točka, poleg nje pa bi se našlo tudi znanje in zanimanje za astronomijo ter logiko. Sicer pa sem zelo odprt tip človeka in me vse hitro pritegne. Nadarjena sem tudi v ročnih spretnostih. Rada slikam in obožujem risati notranje prostore. Mogoče se v meni skriva še kakšen neprebujen talent in le vprašanje časa je, kdaj bo le-ta izbruhnil.

Torej na kratko smo spoznali glasbenico naše šole, verjamem pa, da se pri nas skriva še mnogo drugih talentov! Anji želim vso srečo v glasbenem svetu, zahvalila pa bi se ji tudi, da si je vzela čas in odgovorila na moja vprašanja.

Sara Papec, 3.Ka

ANA JESENOVEC

je dijakinja 3. Fc razreda. Prihaja iz Škofje Loke in se že kar deset let ukvarja z igranjem na diatonično harmoniko, zadnjih pet let pa obiskuje tudi vaje klavirske harmonike. Zmagala je že na veliko tekmovanjih in ima kljub številnim vajam vedno odlične ocene.

Pri kateri starosti si začela z igranjem na harmoniko in kdo te je motiviral?

Harmoniko sem začela igrati pri sedmih letih. Navdušil me je moj bratranec Jaka, ki je včasih zaigral kakšno skladbo na družinskih praznovanjih. Moja prva želja je bila, da bi se naučila igrati prečno flavto, vendar v glasbeni šoli ni bilo dovolj profesorjev za ta inštrument. Nato sem se odločila za diatonično harmoniko, vendar nisem bila sprejeta v glasbeno šolo. Začela sem se učiti pri prof. Dejanu Raju, večkratnemu državnemu in evropskemu prvaku ter tudi svetovnemu prvaku. On me sedaj uči že deseto leto.

5

Kdaj si začela tekMOVATI in tvoji prvi dosežki?

Prvega tekmovanja sem se udeležila leta 2006, vendar pa sem prva priznanja, nagrade prejela v letu 2007, in sicer 3. nagrado na mednarodnem srečanju

harmonikarjev v Moravskih Toplicah, srebrno plaketo na mednarodnem tekmovanju za nagrado Avsenik in srebrno plaketo na državnem prvenstvu za dekleta.

Igraš samo diatonično harmoniko?

Poleg diatonične harmonike se že pet let učim igranja na klavirsko harmoniko.

Sodelujem tudi v harmonikarskem orkestru glasbene šole Škofja Loka, dve leti nazaj pa sem bila tudi članica trio zasedbe, v kateri sem igrala skupaj z Žanom Jugovicem in Tilnom Rženom.

Koliko časa porabiš za vaje?

Vsak teden imam 5-6 ur vaj skupaj s profesorjema Dejanom Rajem (diatonična harmonika), Jernejem Hostnikom (klavirska harmonika, orkester) in Emo Igličar (solfeggio). Poleg tega vadim skoraj vsak dan najmanj eno uro. Med počitnicami in vikendi pa vadim več, po navadi okoli 5-6 ur dnevno.

Kateri so tvoji največji dosežki?

Moji največji uspehi so:

- trikratni naslov državne prvakinja med dekleti v letih 2012, 2013 in 2014,
- naslov evropske prvakinja v skupini do 18 let,
- 3. in 8. mesto na svetovnem prvenstvu v letih 2013 ter 2015,
- 1. nagrada na mednarodnem tekmovanju harmonikarjev v Beltincih v letih 2013 in 2014,
- zlata plaketa na mednarodnem tekmovanju Avsenik,
- tri zlate plakete na državnem tekmovanju Zlata harmonika Ljubecne v letih 2012, 2013 in 2014,
- 3. mesto na mednarodnem tekmovanju Alpe Adria ...

6

Kakšni so tvoji glasbeni načrti v prihodnosti?

Najprej želim končati 7. in 8. razred klavirske harmonike in solfeggia, nato pa se bom mogoče vpisala še na solo petje. Želim si, da bi čim več nastopala po raznih koncertih in prireditvah. **Moja največja želja pa je osvojiti svetovni vrh.**

Anita Jurič, 3. Fc

GLASBA ME JE SPREMENILA

Ko sem se v četrtem razredu vpisala v glasbeno šolo, si nisem mislila, da mi bo glasba nekoč toliko pomenila in da bom tako dolgo vztrajala.

V glasbeno šolo sem se vpisala na pobudo svoje sestre dvojčice in obe sva bili sprejeti, ona na violino, jaz pa na klavir. Poučevala me je nekoliko starejša učiteljica, ki je bila vedno prijazna in razumevajoča. Znala je mojo sprva nezainteresiranost spremeniti v željo po spoznavanju, razumevanju in sprejemanju glasbe. Na začetku mi je glasbena šola predstavljala le obšolsko dejavnost in včasih sem si želela, da bi z igranjem zaključila, vendar sem z vedno več izkušnjami, znanjem in uspehi svoje mnenje spremenila. Glasbena šola me je pripravila do tega, da sem spemila svoj odnos predvsem do šole in sem stvari začela jemati bolj resno, postala sem bolj odgovorna in organizirana. Posledica tega pa sta bila vedno boljši uspeh v šoli in pri klavirju.

Potem pa je prišel prehod v srednjo šolo. Takrat sem zamenjala sošolce, učitelje, s sestro sva začeli hoditi na različni srednji šoli, saj imava različne interese. Ker so v glasbeni šoli menili, da sem za ta instrument zelo nadarjena, so mi dodelili še drugega profesorja klavirja. Poučevati me je začel priznan pianist in od mene je zahteval veliko več in popolnoma druge stvari kot prejšnja učiteljica. Najprej sem bila obupana in celo želela zaključiti šolanje. Neko uro pa mi je profesor razložil, da je pri glasbi pomembnejši občutek, ljubezen ter energija, ki jo vložiš v zaigrano skladbo, kot pa to, da je izvedena brez napak. Pripraviti me je skušal do tega, da ne bi bila tak perfekcionista, a mu to še ni popolnoma uspelo. Vendar je glasba, ki jo sedaj izvajam, popolnoma drugačna od prejšnje in je po zvoku veliko bolj popolna.

Zdaj obiskujem zadnje, 8. leto klavirja. Če pomislim, kaj vse sem se naučila in se tako na pozitivno spremenila, si želim, da tega ne bi bilo nikoli konec. Glasba mi pomeni veliko, ni le sprostitev, ampak del mojega življenja.

Manca Mravlje, 3. Ka

Ilustracija: Katja Erdelja, 3. Ka

ZAKAJ LIČENJE?

Včasih sem risala s tempera barvami, sedaj imam na čopičih drugačne barve. Uporabljam pigmente. Namenjeni so prikrivanju nepravilnosti in poudarjanju lepote. Ustvarjam make-up. Nekateri mislijo, da je ličenje zlo na svetu. Drugi so srečni, da obstaja. Jaz pa trdim, da če je že, naj bo make-up vsaj dobro »narejen«. Zagovarjam naravno lepoto in se zavedam, kako lahko make-up spremeni človekov videz, ravno tu pa se moj izziv tudi začne.

Ličenje mi predstavlja igro, pri kateri so pravila bolj zapletena kot samo »namaži trepalnice« in »našminkaj ustnice«. To bosta le dva delčka izmed celotnega končnega izgleda. Kot vsaka stvar se tudi to začne z namenom (zakaj ličimo): ali bo to maturantsko, poročno, high fashion, filmsko ali čisto preprosto dnevno ličenje. Vsako se razlikuje od motivov, količine, glamuroznosti in celo sestava kozmetičnih izdelkov za določen make-up je različna. Nekateri so lahki, nežni in neagresivni za kožo, uporabljamo jih lahko vsak dan. Drugi so izdelani z namenom dolge obstojnosti, zdržijo celodnevno potenje, na vročini se ne stopijo, preživijo vodne udarce in z njimi lahko prehitro dosežemo plastičen videz osebe.

- 8 Upoštevati moramo še stil osebe in kakšno garderobo bo imela na sebi. Bodo poudarki na oblekah in dodatkih ali je v naših rokah (vizažista), da si drznemo improvizirati z udarnejšim make-upom, ki bo prevladoval pri končnem izgledu. Barvni odtenki morajo biti usklajeni z barvnim tonom kože modela, barvi las in »outfitu«. Slediti mora modnim trendom ali celo narekovati novosti modnih smernic. Uspela sem spoznati, da obstajata dve vrsti strank. Prvi so pravi modeli. Pri njih imaš proste roke, prepustijo se ti in tvoja naloga je, da sam (ali s pomočjo stilistov, kostumografov, režiserjev, modnih oblikovalcev...) uskladiš ličenje in frizuro z njihovo kolekcijo oblek, namenom fotografiranja ali doseči podobo, predpisano določenemu liku v filmu ali igri.

Druga vrsta so stranke, ki pridejo k tebi z določeno željo in pričakovanjem. Pri njih moraš upoštevati njihove želje in navade. Umetnost je zadovoljiti strankina pričakovanja in jih uskladiti s svojimi izboljšavami, da končni izdelek privabi samozavest v strankine oči. Konec koncev, celoten namen ličenja ni to, da je stranka samo lepa na izgled, ampak da se bo tako tudi počutila.

Največkrat mi modeli zaupajo in jih spustim pred ogledalo šele, ko končam in so dodelani vsi detajli. Takrat se zgodi ta cenjeni 'Cinderella trenutek', ko se princeska ali diva prebudi in ugleda svoje čare. Meni osebno najljubši trenutek. Veliko raje kot make-up bi pod objektiv za spomin ujela ta trenutek osuplosti in zadovoljstva. Vreden je več kot vse barvno prelivanje, lepo senčenje, natančne linije šminke ustnic ali trepalnice dolge do neba.

Vsak ima svojo sposobnost. Vsak najde stvar, s katero lahko ljudi pripravi do tega, da se počutijo bolje (ali lepše). Eno izmed stvari sem odkrila tudi sama in sedaj je na meni, da jo nadgrajujem.

Moje skromne ugotovitve so še, da je malo takih žensk, ki bi se zjutraj zbudile in že bile pripravljene na soočenje s svetom. Vse poskušamo biti lepe in ostati pri naravnem videzu, vendar za to pustimo v kozmetiki veliko več denarja, kot bi si lahko predstavljali. Pudri, maskare, senčila, barvice za poudarjanje obrvi, linerji in še lahko naštevam v nedogled, le za to, da na koncu izgledamo spet, kot da make-upa sploh ne bi nosile. Pa da ne bom izpostavljala zmeraj samo obraza, pomislimo dekleta, koliko izdelkov in tretmajev smo namenile v kozmetičnih salonih za zmanjšan videz celulita, za preprečevanje strij, urejenim nohtkom in gladkim petam. Da ne pomislimo na vse izpujene dlake, nad katerimi smo se prehitro nazaj pritoževale, ko so znova pokukale na dan in nam grenile življenje. Skoraj bi, tudi sedaj, najraje pozabila na vse mozoljčke, ki smo jih z trudom prikrivale z najrazličnejši korektorji. Ja, verjetno res ni lahko biti ženska. In prav gotovo potrebujemo kozmetiko skozi naš vsakdan!

Vendar dekleta, ne pozabimo, da se tudi najlepše urejen videz prej kot slej spremeni v zmešnjavo. Kar je danes moderno, bo čez mesec ali leto pozabljeno, zastarelo in zavrženo. Koža bo postala utrujena in ne bo več mlada, napeta in sijoča.

Prava lepota - tista, ki traja, bo pridobljena skozi leta, z našim šarmom, elegantnostjo, prijaznostjo in izkušnjami, ki jih bomo skozi leta pridobivale.

Veronika Kurinčič, 4. Ka (Šol. leto 2014/15)

ADRENALIN

Vsakdo ima svojo metodo izražanja čustev, stanj in razpoloženj. Nekateri radi pokličejo svoje prijatelje in se ob kavici pogovorijo o vsem, kar jih teži.

10 Jaz za rešitev svojih problemov tečem. Kadarkoli me nekaj razburi, jezi ali skrbi, se odpravim v gozd in tečem vsaj eno uro. Vsaj tako se je začelo. Danes je tek moj hobi, moja pot do sprostitve in dobrega počutja. To je postalo celo kot neka droga, saj brez tega enostavno ne zdržim.

Med tekom imam čas, da se posvetim sami sebi, svojim mislim in občutkom. Glasba mi narekuje ritem, telo pa se giblje brez razmišljanja, vse poteka tako avtomatsko. V tistem trenutku ni pomembno nič, razen občutka adrenalina, ki prevzame moje telo in me napolni z energijo.

Najboljši del vsega pa je narava. Kamorkoli se ozrem, vidim zelene travnike, drevesa, hribe in makadamske poti. Z vsakim dihom v pljuča spustim svež zrak, ki

pomaga, da na stvari gledam s trezno glavo in iz čisto nove perspektive. Poleg tega se med tekom znebim odvečne, tako pozitivne kot negativne, energije in naredim nekaj dobrega za svoje telo - fizična aktivnost. Ko pomislim na tek, pomislim le na dobre stvari in dobra občutja. Zame je to ena najbolj pozitivnih stvari v življenju.

Katja Štular, 4. Ka
(Šol. leto 2014/15)

Ilustracija: Staša Virant, 2. Zb

MOJA IZKUŠNJA Z JOGO V LATVIJI

Bil je četrtek in moj mentor Rafaels si je zame zamislil zelo natrpan urnik. Delala sem popoldan, in sicer masaže. Vse skupaj je trajalo dobrih 5 ur, vendar so moje stranke bili večinoma fitnes trenerji in svetovni prvaki v boksu.

To je zame pomenilo velik izziv, saj dekle kot sem jaz - začetnica, amaterka - težko dobro opravi delo na tako mišičastih moških, ki so bili za vsaj štiri glave večji od mene. Tak izziv je od mene terjal velike energije, tako na telesni in duševni ravni, poleg tega pa nisem imela veliko vmesnega časa za počitek. Ko se je končno približal konec dneva, sem bila povsem izčrpana. Ne smem izpustiti dejstva, da sem med delom uživala, saj so se mi navsezadnje izpolnile sanje in sem lahko izkusila, kako bo potekal moj vsakdan v prihodnosti. Vendar pa na tako fizično delo nisem bila pripravljena, zato sem bila utrujena.

Mentor je ob zaključku pristopil k nama s Saro in naju povabil na uro joge, ki jo je vodil bivši študent njihove šole. Pripravili sva si blazine in se skušali skoncentrirati na vodenje trenerja. Sprva mi je bilo težko, bila sem zaspana in utrujena in nisem imela moči za aktivno sodelovanje. Toda že po dvajsetih minutah se je vse spremenilo. Izvajali smo različne položaje, testirali svoje ravnotežje in se

predvsem učili pravilnega dihanja, kar se je odražalo v sprostitvi telesa. Kar naenkrat nisem več čutila bolečin v rokah in preostalih delih telesa. Težke misli so postopoma izginjale iz glave. Začutila sem, da se telesno in duševno umirjam in se počutim sproščeno ter pozitivno naravnano. Vsak gib je moral biti prilagojen zmognostim mojega telesa, kar je izključilo vse možnosti neugodja in nezadovoljstva.

Ob zaključku smo se ulegli na blazino, se pokrili in se kar se da udobno namestili. Trener nas je vodil, da smo z mislimi nadzorovali sprostitve vsake mišice v telesu in ob tem skušali ostati budni. Ko smo končali, sem opazila, da Sari žal ni uspelo in je med meditacijo zaspala. Za razliko od nje sem jaz dokončala ves postopek joge in naenkrat sem se počutila odlično.

Bila sem zopet polna energije, spočita in nadvse pozitivna. Kot da bi nekdo vzel stran vse negativno in me ponovno sestavil.

Nisem mogla verjeti, da lahko ena sama lekcija tako umirjene aktivnosti tako dobro vpliva na moje počutje. Ta dogodek si bom dobro zapomnila in ga uvrstila med najboljše dni med bivanjem v Latviji.

Katja Štular, 4. Ka
(Šol. leto 2014/15)

DOŽIVETJE V LATVIJI: IZLET V ROUNDALE

KORAKI

P

O

S

V

E

T

U

Za praktično usposabljanje v tujini sem izvedela že na informativnem dnevu. Že takrat je iz mene izvabilo veliko zanimanja in ko sem res dobila priložnost potovanja v Latvijo, sem bila zelo vznemirjena.

Končno je prišel dan za odhod in štiri dijakinje ter profesorica smo pogumno poletele v neznano. Živele smo v manjšem kraju z imenom **Jurmala**, ki je bolj prestižen kraj za to državo, kar se lahko vidi že na prvi pogled. Večina okrožij je imela lepe, velike hiše z barvitimi in zelo lepo okrašenimi fasadami in okni. Ampak, seveda, kjer je bogastvo, je tudi revščina, in ko sem se vozila z mestnimi avtobusi na prakso, sem videla tudi revno okrožje, z majhnimi, na pol podrtimi hišami ali barakami. Bila sem kar šokirana, saj takega prizora v Sloveniji ne vidiš kar tako. Na splošno pa je standard življenja normalen in primerljiv z našim, sploh v glavnem mestu Riga.

Med tednom smo pridno obiskovale prakso, ko pa je nastopil vikend, smo se odpravile na izlet. V našem načrtu je bil ogled velikega dvorca v vasici **Roundale** in nato ogled baletne predstave v centru Rige. Dan smo imele načrtovan do minute natančno, saj smo morale s taksijem v **Rigo**, nato za uro in pol na prvi avtobus, presesti na drug avtobus in čez pol ure smo končno prispele. Dvorec je bil čudovit in popolnoma obnovljen v baročnem slogu z velikimi, popolno negovanimi vrtovi, ki so seveda glavna atrakcija pomladi, ko vse rastline lepo cvetijo in so drevesa v zelenju. Voden ogled bi si na žalost morale rezervirati prej, vendar so barvite in razkošno okrašene sobane govorile same zase. V dvorcu je bila tudi restavracija, kjer smo se počutile kot prebivalke tega razkošnega dvorca. Mize in stoli so bili oblečeni v belo blago, na mizi smo imele svečnik in ugledni natakariji so nam prinesli hrano pokrito s finimi okroglimi pokrovi. Hrana je bila sicer čisto povprečna za kar visoko ceno in ni bilo veliko izbire. Nato je bil čas za odhod, saj smo morale ujeti dva avtobusa, na postaji v Rigi pa smo imele že naročen taksi, ki nas naj bi odpeljal do opere. Ko smo še čakale na postaji blizu dvorca, smo se želele prepričati, da vozni red, ki nam ga je dala prijazna koordinatorka Marite, drži, a smo se precej prestrašile, saj na tistem, ki je visel na postaji, nismo in nismo našle zapisane ure, ob kateri naj bi pripeljal naš avtobus. Ko smo že pripravljale rezervni načrt, kako bomo štopale do mesta, kjer so povezave boljše, je na srečo že prispel. In ta je bil prav posrečen: majhen, s starejšim voznikom,

ne prav čist in precej star. Prav nasmejale smo se, ko smo ugotovile, da nas prizor spominja na srbski film z naslovom Ko to tamo peva in bile vesele tega doživljaja, kljub ne prav udobni vožnji.

Varno smo prispele in do Rige nas je odpeljal običajen avtobus. Tam nas je, kot že povedano, čakal taksi in nas ravno ob času pripeljal na baletno predstavo Romeo in Julija. Bili so nepozabni občutki ob živem orkestru pod odrom in nad njimi popolni gibi prelepih plesalk in plesalcev. Vsekakor je bila vredna ogleda. In ker sem Shakespearovo Romeo in Julijo dobro poznala in ker so plesalci zgolj s plesom, gibi in mimiko prikazovali zgodbo odlično, sem z lahkoto sledila dogajanju. Po predstavi smo se polne vtisov še zadnjič usedle v taksi in ta nas je popeljal v naš študentski dom, kjer smo si odpočile in poklicale domače. Te smo že zelo pogrešale, saj je minil šele prvi teden našega potovanja. Seveda pa smo se tudi zavedale, da se nam bo zgodilo še veliko lepega in zanimivega v naslednjih dveh tednih, prav tako, kot se nam je že v preteklem tednu.

Sara Jereb, 4. Ka
(Šol. leto 2014/15)

MESEC DNI NA SEVERU

Z zvonjenjem budilke zgodaj zjutraj 19. 10. 2014, je napočil čas, da se za en mesec poslovim od šole, družine in prijateljev. In sicer trenutek, da pograbim kovčke in odletim proti Finski.

Pa naj se popotovanje do Skandinavije prične. Vzlet z letališča Jožeta Pučnika ob 7. 55, prestopanje v Zurichu in pristanek v Helsinkih okoli 15h. Iz sončne in tople Ljubljane smo prispele v mrzle in deževne **Helsinki**. Takoj sem pomislila, pa smo le prišle na sever, da občutimo, kaj to pomeni prava zima. Vendar ni bilo tako, vreme je bilo zelo podobno kot doma. Deževno, vetrovno in megleno. Po pravici povedano, nič kaj prijetno.

Med vožnjo s taksijem do našega začasnega doma, sem se počutila umirjeno in sproščeno, a hkrati vznemirjeno in polno pričakovanj, saj sem vedela, da je to moj čas, da se izpopolnim na praktičnem področju in raziščem lepote, ki mi jih podarja ta prelepa Skandinavska dežela. S prihodom v študentsko naselje z imenom Antti Korppi, smo v stavbi A poiskale ključke od naših stanovanj in se nastanile. Z Leo sva si delili kuhinjo in kopalnico, ter dnevno sobo in jedilnico še s šestimi ostalimi stanovalci različnih narodnosti. Spoznavali smo se tako z Nizozemci, Korejci in Italjani. Vsaka pa je imela svojo sobico, tako da smo lahko v miru govorile s svojimi

najbližjimi po družabnih omrežjih. Imele smo svoj prostor, kjer si lahko bil sam in imel zasebnost, ko si le to potreboval, saj en mesec ni kar tako malo za šalo. Kar se tiče bivanja v študentskih stanovanjih sem bila zadovoljna. Sicer so bile sobice majhne, vendar prostorne. Izjemno pa sem bila navdušena nad finsko savno.

Prvi jutranji dan na Finskem se je začel kar zgodaj, saj smo morale najprej z avtobusom do Helsinkov, nato pa nadaljevati pot z vlakom do Espoota. Tako vožnja z avtobusom kot z vlakom nam je vzela 30 minut, kar pomeni skupaj eno uro vožnje v eno smer. Šele ko smo prišle na cilj, smo se zavedale, kako dolga pot bo potrebna vsak dan. Na postaji nas je sprejela prijetna gospa srednjih let, s posebnim naglasom. Uredila nam je mesečne vozovnice, ki so veljale tako za avtobus, vlak, tramvaj in podzemno. Kar se nam je zdelo odlično. Nato smo se skupaj sprehodile do poslopij Omnie. Ogledale smo si šolo in naš prvi šolski salon, v katerem smo opravljale prakso ob ponedeljkih in petkih. Šola je resnično velika, urejena, prostorna in prijazna do učencev. Nič čudnega, da so bili vsi nasmejani, saj imajo popolno okolje in možnosti, ki jih lahko izkoristijo za dobro izobrazbo. Vsaka kozmetična učilnica za prakso je opremljena z najmanj desetimi vrhunskimi kozmetičnimi mizami in ostalo opremo, katero smo tudi preizkusile. Za dobrodošlico smo bile deležne estetske pedikure, ki so jo izvajale dijakinje. In že smo imele prvo priložnost, da vidimo, v čem se pri delu razlikujemo. Deležne smo bile ogleda drugega salona, ki se nahaja v velikem nakupovalnem središču, oddaljenem približno dvajset minut. Bil je sodobno opremljen, vendar ne tako velik in prostoren kot prvi.

V sredo, 22. 10. 2014, pa smo imele ob deveti uri zjutraj voden ogled Helsinkov, ki so nam ga organizirali študenti turizma. Čeprav ogled ni bil ravno najboljši, pa je bil koristen vsaj v smislu, da smo se znale preostale dni orientirati. Prav tako pa smo si v naslednjih dneh tudi same ponovno ogledale prečudovite znamenitosti Helsinkov. Razkazali so nam železniško postajo, protestantsko katedralo, pravoslavno cerkev, пристanišče in še nekaj drugih zanimivosti.

Pa je le napočil dan, da začnemo opravljati prakso v salonih. Ob ponedeljkih in torkih smo imele prakso v šolskem salonu prav v prostorih šole Omnia. Ostale dni v tednu pa smo bile vse štiri v salonu, ki se nahaja v nakupovalnem centru Iso Omena. Bil je četrtek in bile smo pripravljene, da začnemo s prakso, saj smo že tri dni samo hodile naokoli in urejale papirje. Imele pa smo željo, da se stvar čim prej začne. Ko smo prišle, je izgledalo, kot da sploh ne vedo, da prihajamo. Razkazali so nam prostore, povedali nekaj več o kozmetiki, ki jo uporabljajo, potem pa smo bile bolj ali manj prepuščene same sebi. Strank nismo imele naročenih in videti je bilo, kot da nimajo dela. Nismo vedele, ne kam naj gremo, ne kaj naj počnemo, zato smo nekaj po enajsti uri že odšle na kosilo. Ker smo opravljale prakso šest ur dnevno, nam je pripadalo petinštirideset minut odmora. Prva dva dneva nismo imele strank, zato smo izvajale različne tretmaje ena na drugi, seveda z dovoljenjem mentoric. Bile smo zelo razočarane, vendar smo upale in verjele, da bo v naslednjih tednih bolje. In res, po kakšnem tednu smo ugotovile, da imajo elektronski seznam strank, kjer si lahko kadarkoli pogledamo, kateri tretma bomo izvajali ob kateri uri in na kom. Tako smo imele včasih eno, včasih pa tri stranke dnevno. Predvsem smo izvajale

nego obraza, manikuro in medicinsko pedikuro, kjer smo se srečavale večinoma s problematičnimi glivičnimi nohti in veliko trde kože pri starejši populaciji ljudi. Tako so minevali dnevi prakse. Največ časa smo preživele v salonih, včasih pa je bil delovni dan tudi malce drugačen. In sicer smo promovirale šolski salon v tekstilnih trgovinah, tako da smo strankam nudile brezplačno masažo zatilja ali pa ličenje obraza.

Imele smo dovolj časa za različne ogledе med vikendi in eno izmed čudovitih stvari, ki smo si jo ogledale, je otok Suomenlinna. S trajektom, za katerega smo za povratno vozovnico dale pet evrov, smo prispele na otok. Sonce je otok še polepšal. Sledil je dolg sprehod po soncu, a vseeno smo bile rahlo premražene in nožnih prstkov žal nismo čutile. Videle smo veliko starih in lepo ohranjenih lesenih hišic, ter prelep in nepopisljiv razgled na Helsinke. Na koncu smo obiskale simpatično kavarnico. Vse je bilo v roza, prikupno, domače in majhno. A je bilo toliko ljudi, da smo se zbale da ne bo prostora za nas. Pa smo vseeno dobile prostor, spile odlično, a drago kavico in se odpravile nazaj v Helsinke. Prav tako smo se udeležile sejma čokolade, ki je do dobra izval in razvajal naše brbončice. Tako zelo, da se ji nismo mogle upreti in smo jo kupile tudi za domov. Predstavili so se različni proizvajalci čokolad in pri večini smo jo seveda lahko z veseljem tudi poskusile. Res, veliko vrst čokolade in vsaka je bila nekaj posebnega. Vsaka čokolada pa je bila tudi lepo pakirana in že zaradi tega nekaj posebnega. Poskusile smo tudi kavice in čaje, ki so bili prav tako odlični. Nekaj posebnega pa je bilo igrati Glow Minigolf, saj je bilo to zame prvič. Zelo zabavno in družabno, zato priporočam, da vsi, ki še niste poskusili seveda izkoristite, če imate možnost. Na našo zadnjo soboto smo odšle v Winter world. Umetno narejeno zimsko pokrajino. V notranjosti -3 stopinj celzija, igluji, trim steza, kjer se lahko sankaj in tečeš na smučeh. Idealno preživeti čas, in izkoristek če vremenske razmere niso primerne. Res pa smo bile zelo vesele, saj smo končno doživele sneg, se sankale in dočakale sneg tudi na Finskem, pa čeprav ne v naravi.

Pa je le napočila nedelja in dan za odhod domov. Po enem mesecu daleč od doma sem nekako komaj čakala, da napoči ta dan, po drugi strani pa sem se navadila na življenje na severu in se ga ne bi branila. Čeprav priznam, da se je nekaj najlepšega vrniti domov in steči v objem svojih najdražjih. Sem neizmerno zadovoljna in srečna, da sem imela možnost praktičnega usposabljanja v tujini, saj ne potujem veliko. Bila je lepa življenjska izkušnja, ki jo priporočam vsakemu, ki ima to možnost in seveda željo.

PARIZ IN NORMANDIJA

Ker moramo dijaki vsako leto izven pouka opraviti določeno število ur interesnih dejavnosti, sem se odločila, da letos obiščem t. i. mesto ljubezni. O obisku Pariza sem sanjala že dolgo, saj se mi zdi, da zaradi vseh njegovih lepot pozabiš na resničnost in se, pa čeprav le za kratek čas, prepustiš pariškemu življenju.

V petek, 24. aprila 2015, smo se preko Avstrije in Nemčije z avtobusom odpravili proti Franciji. Vožnja je bila kar dolga in naporna, vendar smo nanjo kmalu pozabili. Že prvi dan smo dobili obilno dozo zabave in adrenalina, ko smo skupaj z Disneyjevimi junaki preživeli dan v svetu risank in se tako ponovno vrnili v otroštvo. Po celodnevni zabavi v Disneylandu smo se odpravili v hotel, saj nas je naslednji dan čakala nekajurna vožnja do **Normandije**. Tu smo si ogledali muzej, posvečen zadnjemu letu 2. svetovne vojne oz. izkrcanju vojakov na francoski obali. Muzej je bil res zanimiv, saj je nazorno prikazoval vsakdanje življenje in grozote vojne. Vse slike so bile vredne tisoč besed, a kljub temu si ne predstavljam, da bi sama prestala tako težko izkušnjo. Po ogledu muzeja smo se odpravili še do ene izmed točk izkrcanja in s sprehodom zaključili zgodovinsko obarvan drugi dan. Vrnitev v zgodovino, ko je na francoskih tleh divjala vojna, je bilo zelo zanimiva, saj si nikoli nisem znala predstavljati, kako težko obdobje so morali prestajati ljudje v tedanjem času. Naslednje jutro nas je čakal ogled benediktinskega samostana na otoku Mont Saint Michele, kjer prihaja do največjega plimovanja. Po ozkih ulicah otoka, ki ga vsako leto obišče kar tri milijone turistov, smo se prebili na vrh mesteca, kjer stoji samostan. Od tam smo bili priča prelepemu razgledu, ki je segal v neskončnost. Po ogledu otoka nas je čakala vožnja z avtobusom do naše zadnje destinacije – Pariza. Ker je bila vožnja kar dolga, smo na cilj prispeli šele v popoldanskih urah in se hitro odpravili v veličastni, največji muzej sveta. Zaradi Louvrove velikosti smo si ogledali le delček njegove notranjosti, vendar ga brez ogleda znamenite Mone Lise nismo mogli zapustiti.

Po večerji smo se povzpeli do cerkve **Sacre Coeur**, ki stoji na vrhu griča Montmartre. Od tam smo lahko videli čudovito panoramo nočnega pariškega življenja.

Zadnji, po mojem mnenju najtežje pričakovani dan, smo pričeli z vožnjo z metrojem. Po izstopu smo se peš odpravili do znamenitega Eifflovega stolpa. Brez besed smo obstali pred velikansko podobo pariškega simbola in nemudoma pričeli s fotografiranjem. Počasi smo se približevali Seini. Tam smo imeli organizirano vožnjo z ladjico, da smo Pariz videli še iz drugačne perspektive. Občudovali smo vse, kar smo videli na levem in desnem bregu reke, saj je vsaka zgradba po svoje zanimiva in ima za Pariz prav posebno vlogo.

Po vožnji z ladjico so nam profesorji namenili nekaj prostega časa, zato smo vsi, brez razmisleka, stekli do najbližjih trgovin. Ker smo imeli malo časa, smo se z metrojem kmalu vrnili do ploščadi pod **Eifflovim stolpom**, kjer smo bili dogovorjeni za ogled. Z dvigalom smo se povzpeli do drugega, 115-metrskega nadstropja in osupli zrl v prelep razgled nad mestom. Pogled, ki sega daleč v daljavo, ti nemudoma vzame dih, saj se, kar vidi oko, ne da opisati z besedami. Če rečem, da je razgled prečudovit, sem povedala premalo, zato je najbolje, da nekaj takega vsak vidi na svoje lastne oči. Ker nas je že preganjal čas, smo morali stolp kmalu zapustiti,

saj nas je čakala dolga vožnja proti domu. Po naporni poti smo se v sredo, 29. aprila, v dopoldanskih urah vrnili v Ljubljano. Čeprav je bil izlet prečudovit, sem se prihoda domov veselila, saj je bila vožnja precej naporna in neudobna. Kljub utrujenosti, smo se poslavljali z nasmeškom na obrazu in pod vplivom nešteti vtisov.

Zelo sem vesela in ni mi žal, da sem se udeležila ekskurzije, saj sem pridobila nekaj novega znanja, skovala nova prijateljstva, poleg vsega pa doživela prečudovito izkušnjo, ki bo zaznamovala moje 2. šolsko leto.

Prepričana sem, da se bom v to prečudovito mesto kmalu vrnila.

Nika Vide, 3. Ka

EKSKURZIJA V MUNCHEN IN DACHAU

V soboto, 25. 10. 2014, smo se s šolo odpravili na dvodnevno ekskurzijo v **Munchen** in Dachau. Ob šesti uri zjutraj smo se zbrali pred šolo, nato pa smo se odpeljali proti karavanškemu predoru. Pot smo nadaljevali po turski avtocesti mimo Salzburga (rojstno mesto Wolfanga Amadeusa Mozarta) na Bavarsko do Munchna.

Najprej smo si ogledali bavarsko prestolnico. Na kratko o Munchnu: je glavno mesto nemške zvezne dežele Bavarske, je tretje največje mesto v Nemčiji z okoli 1,4 milijona prebivalcev. Leži v severnem predgorju Alp, v srednjem toku reke Isar. Mestni moto je »Svetovno mesto s srcem« (»Die Weltstadt mit Herz«). Je bavarsko kulturno, industrijsko, gospodarsko, prom etno, trgovsko, turistično in športno središče. Je slikovito mesto s stavbami v gotškem, renesančnem, baročnem, klasicističnem in modernem stavbarskem slogu.

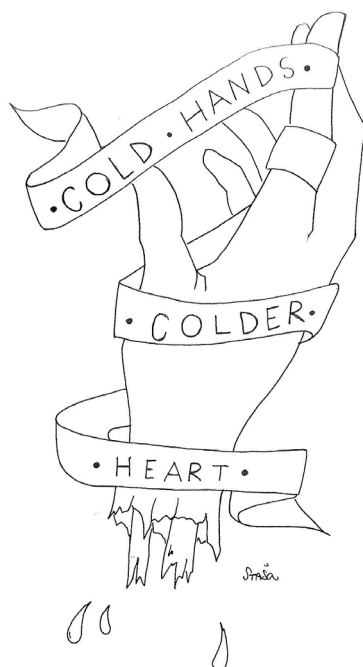
18

Ogledali smo si tudi Tehnični muzej, enega izmed največjih muzejev na svetu. V njem smo videli podmornice, zračna plovila, ladje, rudnik, laboratorije, izume moderne znanosti in tehnologije ... toliko stvari, da si ga v enem dnevu nismo uspeli v celoti ogledati.

Po ogledu smo se odpravili proti hostlu, kjer smo se namestili. Po krajšem počitku smo odšli na sprehod po središču mesta. Videli smo Marijin trg s staro in veličastno novo mestno hišo, Mihaelsko cerkev, stolnico in Karlova vrata.

Naslednji dan smo se po zajtrku odpravili v **Dachau**, kjer smo si ogledali

zloglasno koncentracijsko taborišče. Letno si ga ogleda preko 800.000 obiskovalcev iz celega sveta. Sprehodili smo se po spominskem parku, si ogledali dokumentarni film, pri katerem skoraj nihče od nas ni ostal ravnodušen, saj je film prikazoval odnos Nemcev do nearijske rase. Na koncu taborišča smo si ogledali stavbo, v kateri so s plinom pobijali ljudi. Občutek je bil zelo neprijeten. Zdelo se mi je, kot da vonjam ta plin in ljudi. Videli smo tudi sežigalnico, v kateri so sežgali žive ljudi in pa trupla umrlih.

Ilustracija: Staša Virant, 2. Zb

Po ogledu smo se vrnili nazaj v München, v **BMW** center. V njem smo videli od old timerjev do najsodobnejših avtomobilov. Po želji smo si ogledali lahko tudi Olimpijski park z razglednim stolpom.

Naša ekskurzija se je s tem bližala koncu. Odpravili smo se do avtobusa in sledila je še pot proti domovini. Med vožnjo smo videli tudi znani stadion Allianz Arena. Vzdušje je bilo nepopisno. Imeli smo krajši postanek, kjer smo odšli na večerjo. Nato smo se odpravili proti Ljubljani in prišli v večernih urah.

Ogled Münchna in Dachaua je bilo za vse nas prečudovita in hkrati tudi boleča izkušnja, kjer smo se naučili marsikaj in si predvsem zapolnili eno dejstvo, ki ga marsikdo še danes ne pozna: Vsi ljudje smo enakovredni!

Nuša Kompare, 3. Ka

POROČILO O EKSKURZIJ V TOSKANO

V soboto, 25. 4. 2015, smo dijaki drugih in tretjih letnikov, ki smo se odločili za ekskurzijo, odšli v **Toskano**. Z nami sta odšli še profesorici Petra Čalić in Vesna Grgur. Ob štirih zjutraj smo se zbrali na Streliški ulici, od koder se je naša šesturna vožnja proti Italiji začela.

Prvi večji postanek je bila Bolonja, kjer smo si ogledali trga Piazza Maggiore in Piazza del Nettuno, kjer stojijo Neptunov vodnjak, srednjeveška palača Palazzo Comunale in cerkev San Petronio – ena največjih gotških cerkev v Italiji. Povzpeli smo se tudi na stolp, s katerega je razgled na celo mesto. Za neprecenljivo panoramo smo morali prehoditi kar 500 stopnic in smo na vrh prišli kar zadihani, a je bilo vredno truda. Na dan, ko smo bili v Bolonji, pa je potekala prireditev 70. obletnice druge svetovne vojne in smo si na trgu lahko tudi ogledali razna vojaška vozila in opremo. Po ogledu Bolonje se je naša pot nadaljevala do mesta Lucca. Tam smo si najprej ogledali samo mestno jedro in nekaj njegovih znamenitosti, cerkev Sv. Mihaela in stolnico Sv. Martina ter se nato povzpeli na še en stolp, ki je nekoliko nižji, a je bil razgled kljub temu čudovit.

Tukaj smo imeli tudi nekaj prostega časa in nekateri so se tokrat odpravili po trgovinah, drugi pa smo se sprehodili skozi ulice mesta ter odšli na kosilo. Dan smo zaključili z ogledom mesta, ki je znano po poševnem stolpu, v Pisi. Peš smo se sprehodili do Trga čudes, kjer stoji stolnica s krstilnico in znamenitim poševnim stolpom. Tu je Galileo Galilei dokazal, da Aristotelova teorija o pospešku padajočih teles ni pravilna. V večernih urah smo prišli do hotela, kjer smo se razporedili po sobah in odšli na večerjo.

Nedeljo smo cel dan posvetili ogledu **Genove**, glavnega mesta dežele Ligurije, ki se ponaša s pristaniščem v Italiji. Genova leži ob vznožju Ligurskih apeninov in je imela burno in bogato zgodovino, nekoč je bila samostojna republika in trgovska velesila v Sredozemlju. Genova slovi tudi kot rojstno mesto Krištofa Kolumba. Najprej smo se sprehodili po mestu in si ogledali nekaj najpomembnejših znamenitosti, hišo Krištofa Kolumba, katedralo San Lorenzo, ki je mestna katedrala v romanskem in gotškem slogu z lepo črno-belo progasto fasado, sprehodili smo se po ulici Garibaldi in videli Palazzo della Borsa, nato pa smo odšli v enega izmed večjih akvarijev v Evropi, ki se razprostira na 10.000 kvadratnih metrih, v več kot sedemdesetih bazenih pa živijo najrazličnejše živalske in rastlinske vrste morskega sveta. Ogled akvarija je trajal približno uro in pol, zatem pa smo imeli prosti čas za kosilo. V hotel smo prispeli okoli 17. ure in preostali čas izkoristili po svojih željah. Nekateri so odšli v bazene, nekateri so se družili v sobah, drugi pa smo se sprehodili po mestu v okolici hotela.

Zadnji dan smo zjutraj zapustili hotel in se odpravili v prestolnico Toskane, **Firence**. Z avtobusom smo se povzpeli na razgledno točko Piazzale Michelangelo, s katere se odpre pogled na celotno srednjeveško, renesančno mesto, na stolnico, cerkev Sv. Križa, zvonik in reko Arno, ki se lenobno vije skozi mesto.

Kasneje smo si znamenitosti mesta tudi pobliže ogledali. Videli smo Piazza del Duomo s krstilnico in izjemno katedralo Santa Maria del Fiore, Giottov zvonik in Dantejevo rojstno hišo. Ustavili smo se na trgu Piazza della Signoria, ki ga krasijo številne palače in spomeniki, si ogledali cerkev Orsanmichele, značilen primer florentinske gotike, in se med stebriščem palače Uffizi sprehodili do Ponte Vecchia – znamenitega mostu, ki nas je

prišel do palače Pitti. Tu smo dobili več prostega časa, da smo odšli na kosilo in nato malo po nakupih. Po dveh urah in pol smo se vsi zbrali pred glavno katedralo (Santa Maria del Fiore) in se odpravili proti avtobusu. Čakala nas je le še 7-urna vožnja do Ljubljane, kjer se je naša ekskurzija zaključila.

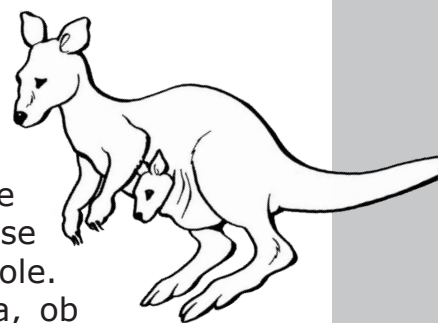
Lea Hanželič in Rebeka Uzar, 4. Za

VTISI IZ AVSTRALIJE

Pred časom smo se v naši družini začeli pogovarjati o obisku sorodnikov v Avstraliji. Sprva smo se o nameri le šalili, kasneje pa smo se odločili, da bomo željo uresničili. Seveda smo se morali najprej glede daljše odsotnosti pogovoriti z vodstvom šole. Na začetku šolskega leta pritiska šolskega dela nisem čutila, ob koncu oktobra pa se je nestrpnost in nelagodje začelo stopnjevati. Do odhoda sem se morala pridno učiti, saj sem morala pridobiti številne ocene. Vsak teden smo bili bližje odhodu in tudi vsak teden sem se bolj veselila novih doživetij.

Končno je napočil 15. december in s tem tudi dan »D«. Zadnji dan pred odhodom so mi sošolci zaželeli veliko sreče, uživanja in zabavnih doživetij. V nedeljo, ob drugi uri popoldne, smo se odpeljali naši novi dogodivščini naproti. Naše potovanje se je začelo na dunajskem letališču. Čakali smo približno dve uri, predno smo se lahko vkrcali na letalo. Do Dubaja smo potrebovali šest ur in pol, ko pa smo hoteli prestopiti na letalo za Sydney, se je nekaj zalomilo. Naša družina in nekaj ostalih potnikov ni imelo e-vize. To je nekako potrdilo iz Avstralije, potrebno za vstop v njihovo državo. Letalo je odletelo brez nas, mi pa smo si morali čim prej priskrbeti e-vizo. Med urejanjem formalnosti smo morali urediti tudi vse potrebno za nov urnik poleta. Vse je bilo veliko bolj zapleteno, kot se je sprva zdelo. V Dubaju smo ostali dvajset ur, saj smo imeli težave s pridobitvijo novih vozovnic. Ko smo jih končno dobili, smo počakali na letalo in se končno vkrcali za Sydney. Na poti smo bili kar trinajst ur in pol.

Sorodniki so nas pričakali na letališču, nato pa smo se odpravili k teti Emmi, ki živi uro stran od **Sydneja**. Ko smo se udobno namestili, smo malo poklepetali, nato pa odšli spat. Spala sem do desete ure, nato pa me je mami prebudila, češ da moram vstati. Nekaj dni me je proti večeru mučil spanec, nato pa sem se navadila na časovni zamik.

Prvi teden smo se nekajkrat z vlakom odpravili v mesto ter si ogledali Aquarium, Madame Tussauds, Darling Harbor, Bondi plažo ter vrsto drugih znamenitosti. Po enem tednu smo obiskali tudi teto Diane in pri njej preživeli ostale počitnice. Peljali so nas v živalski vrt v Nowri, kjer smo si ogledali različne živali, jih hranili, božali in držali. Med drugim sem držala v roki in hranila kenguruja, vombata ter si ovila kačo okrog vratu. Obiskali smo tudi glavno mesto **Canberra** in si ogledali parlament, razne parke ... V štirih tednih in pol smo obiskali morske plaže kar osemkrat. Avstralci imajo ločene plaže posebej za deskarje, plaže z velikimi in malimi valovi, brez valov, nekaj zelo popularnih plaž, kjer se številni obiskovalci učijo deskati. Tudi sama sem poskusila in mi je šlo kar dobro. Že v drugem poskusu sem vstala in nato čez par sekund padla, na koncu sem nekaj valov res dobro ujela.

Božič smo preživeli skupaj z vso razširjeno družino in njihovimi prijatelji. Igrali smo **kriket** in se zabavali. Nekajkrat smo se še odpravili v Sydney ter si ogledali še mestno jedro in okoliške plaže. Tam sem poskusila bodysurfing ter bodybording. Za novo leto smo bili povabljeni k prijateljem, ki imajo hišo na plaži, kasneje pa smo se skupaj udeležili tudi velikega ognjemeta blizu Nowre. Po novoletnih praznikih smo si ogledali tudi Blue mountains, Three sisters ter se povzpeli med skalami na vrh hribovja. Stric Bruce nas je dvakrat peljal z akrobatskim letalom, da smo si ogledali mesto še iz ptičje perspektive. Peljal nas je tudi na jadranje, kjer smo občudovali tudi delfine. Ker moji sorodniki dobro poznajo okoliške hribe, so nas nekajkrat vzeli s seboj. Preizkusil sem se tudi v plezanju. Na vrhu teh hribov nam je prečudovit razgled odkrival lepote Avstralije.

Čas v Avstraliji je hitro minil, saj sem se zabavala in vsak dan spoznavala marsikaj novega. Čas odhoda domov se je nezadržno približeval. Pot v domovino je bila nekaj ur daljša in bolj utrujajoča kot pot v Avstralijo, zato sem komaj čakala vrnitve, se veselila spanja v svoji udobni postelji, srečanja s sošolci, prijatelji, ... V sredo sem se končno vrnila med svoje predrage sošolce. Potovanja ne bom nikoli pozabila, saj je bilo to nekaj najlepših tednov v mojem življenju. Upam, da bom lahko še kdaj obiskala svoje sorodnike na drugem koncu sveta.

KO PREGOVORI SPREGOVORIJO ALI KO ŽIVLJENJE POSTANE PREGOVOR

BREZ MUJE SE ŠE ČEVELJ NE OBUJE

Ker obiskujem srednjo šolo, je moj prvi cilj pridobiti čim boljše ocene, da bo temu primeren tudi končni uspeh.

Ker po pouku velikokrat pridem domov utrujena od napornega šolskega dne, se po navadi najraje uležem v posteljo in tam ostanem kolikor dolgo se da, da zbistrim misli in spočijem možgane. Toda vsi lepi trenutki se enkrat končajo. Sprijaznim se z dejstvom, da mora vsak dijak v svoje znanje vložiti toliko truda da bo na koncu s svojim delom zadovoljen. Zato zavijam rokave in se lotim dela. Žal pa hitro pride trenutek, ko mi misli uidejo v drugo smer in takrat si vzamem trenutek počitka ter si rečem, da je dan pred mano še dolg in da kratek odmor ne bo vplival na moj rezultat. Z zbrano glavo se zopet usedem za zvezke in nadaljujem z učenjem, vendar šum, ki prihaja iz dnevne sobe, postane bolj zanimiv, kakor besede napisane v zvezku. Ker se ne morem upreti svoji radovednosti, odkorakam iz sobe in nekaj trenutkov ostanem v dnevni, kjer hitro najdem delo, da bi se čim kasneje vrnila k učenju. Tako se zgodi še nekajkrat v dnevu, ko pa se ta končuje in ugotovim, da moje znanje ni dovolj dobro, si rečem, da se brez muje še čevelj ne obuje in da če si želim dobre rezultate moram za njih tudi trdo delati. Ker se po navadi ustrašim neznanja, se usedem pred zvezke in se resno lotim dela.

Nika Vide, 3. Ka

KAR LAHKO STORIŠ DANES NE ODLAŠAJ NA JUTRI

Pregovor: "Kar lahko storiš danes ne odlašaj na jutri," mi je zelo dobro poznan, a ga, žal, skoraj nikoli ne upoštevam.

V šoli včasih dobim veliko domače naloge, ki mi je ni treba narediti še isti dan. Seveda takrat, tako kot mnogi drugi, z delom odlašam do zadnjega trenutka. Včasih mi to ne predstavlja težav, saj mi vse nekako uspe opraviti v pravem času, včasih pa se mi dela na koncu nakopiči preveč. Tako namesto, da bi storila kar je potrebno, večino časa porabim tudi za to, da se obremenjujem z mislimi, zakaj si dela nisem porazdelila in ga opravila prej.

Ta pregovor pa se ne navezuje zgolj na šolske obveznosti. Na misel mi pride ukvarjanje s športom. Čeprav nisem športni tip človeka, pa si včasih zaželim, da bi kaj dobrega storila za svoje telo. Lahko bi recimo začela redno teči in si posledično nabrala več kondicije. Včasih se mi take želje uresničujejo, spet drugič pa jih prestavljam na druge dni, dokler ne izgubim interesa.

Kljub vsemu pa obstajajo tudi dnevi, ko se pregovora držim in tega niti malo ne obžalujem. Veliko bolje je vse, kar je nujno postoriti, ob prvi priložnosti ter tako biti brez skrbi, kakor pa prestavljati na druge dni in se na koncu obremenjevati s pomanjkanjem časa.

Po tej nalogi menim, da se bom še bolj začela držati sporočila pregovora in to priporočam tudi drugim.

Maja Orešnik, 3. Ka

Življenje ni mačji kašelj. Vedno znova in znova nam postavlja izzive in tudi, ko jih ne izpolnimo, ne smemo obupati.

V življenju bomo velikokrat naleteli na ovire in stvari, o katerih ne bomo vedeli, kako bi se jih lotili. Velikokrat bomo poskušali nekaj izpeljati do konca, a nam ne bo uspelo. To pa še ne pomeni, da moramo obupati. Življenje nas vedno znova preizkuša, ker ve, da na svetu ni stvari, ki je mi ne bi mogli storiti. Preizkuša nas zato, ker ve, da se bomo iz vseh svojih neuspehov nekaj naučili. Včasih se nam zdi, da nečesa ne bomo zmogli, takrat nas v življenju podpirajo najbližji – prijatelji, družina.

Na kratko povedano – skozi celotno življenje se bomo učili, verjetno ne matematičnih enačb, pridobili pa bomo življenjske izkušnje, ki se jih z znanjem ne da nadomestiti.

Sara Papec, 3. Ka

HAIKUJI

**Gledam ptice v
letu, podobne so
nam v marsičem.**

**Njihov dom je svod,
širjava v svetu,
saj so prav povsod.**

**Mene mika ta
neomajnost, priti
do konca sveta.**

**Leto za letom
letni časi hitijo,
čakaš poletje.**

**Jesen je lepa,
listi glasno šumijo,
vse je pisano.**

**Zima kmalu bo,
vse prekrito s snegom,
Božiček pride.**

**Sonce je toplo,
žarek oplazi rožo,
rosa se iskri.**

**Zima je lepa,
snežinke se podijo
in belijo vas.**

**Zemlja se vrti,
saj se ji čez dan mudi,
nam pa to ni všeč.**

**Življenje mine,
tudi roža oveni,
vse je minljivo.**

**Sonce zahaja,
dekle okrog pohaja,
pamet odhaja ...**

Gala Nemec, 2. Kb

Lara Dagarin, 2. Kb

Zala Petek, 2. Kb

Jana Colja, 1. Zb

Nina Kuzelj, 2. Za

Špela Sojer, 2. Za

Lara Kozel, 2. Za

Sergeja Lešnik, 2. Za

Ilustracija: Jana Colja, 1. Zb

Ob polni luni
sama človeška duša
tava po svetu.

Juš Černe, 2. Za

*Nebo je modro,
na njem je sonce lepo,
ki sije toplo.*

Gašper Cimprič, 2. Za

Andrej E. Skubic: FUŽINSKI BLUZ

Ko sem se v Knjižnici Otona Župančiča najprej pozanimal o knjigah, mi je knjižničarka ponudila tri. Odločal sem se med Ljubljanskimi razglednicami ter Fužinskim bluzom. Odločil sem se za slednjo, čeprav me je sprva odvrnila od branja, ker je imela veliko kletvic že na prvi strani. Ravno to je bilo odločilno, saj te knjiga, ki te sprva odvrne, zna najbolj presenetiti. Odločitev je bila prava. Za Andreja Skubica naj bi bila značilna urbana literatura in to me je verjetno pritegnilo.

Knjiga je zelo berljivo, mladostno in zanimivo napisana. Prikazuje življenje mladine, starejših, pijanih, mladih, zaljubljenih, ločenih, ... Realno odraža sliko današnjega časa. Literarne osebe so si na videz popolnoma različne, a vendar imajo vse enake težave. Vsi živijo v istem mestu, celo v istem bloku, kar je neznansko zanimivo, saj na tako majhnem mestu spoznaš tako različne težave in se zaveš, da lahko le ena sama stena ločuje dve popolnoma različni duši z enakimi težavami. V jeziku ni veliko razlik, celotno besedilo je bolj v pogovornem jeziku, le Vera mogoče malo bolj »pazi« na izrazoslovje, saj je bila vendar profesorica slovenščine.

Zgodba se odvija na vroč poletni dan in prikaže, kaj se dogaja s temi osebami v enem dnevu. Najbolj me je mogoče pritegnila Janinina zgodba, saj je mojih let. Zgodba me povsem preseneti na koncu, vmes pa ves čas vidimo odraz brezskrbne mladine, kakršna je tudi danes.

Knjigo bi priporočil vsakomur, saj je ogledalo celotne družbe. Pokaže nam, v kakšnem svetu živimo. Zanimivo je dejstvo, da se je vse, kar je v knjigi, odvijalo v enem samem dnevu in še bolje bi bilo videti kaj bi se zgodilo, če bi si zapisovali njihove zgodbe vsaj en mesec.

Luka Preradovič, 4.Zb
(Šol. leto 2014/15)

OGLEDALI SMO SI

Dijaški gledališki abonma v Drami

Letošnje šolsko leto sva se odločili, da malo bolj spoznava slovensko gledališče. Pridružili sva se ekipi abonmajevcev in si ogledali šest predstav, zadnjo po lastni izbiri.

ČAROBNA GORA

Prva predstava, Čarobna gora nemškega pisatelja Thomasa Manna, je bila dokaj zanimiva. Roman je postal velika uspešnica takoj po izidu leta 1924. Dogajanje je postavljeno v čas prve svetovne vojne. Zgodba o mlademu inženirju Hansu Castorpu, ki pride v oddaljeno zdravilišče za štirinajst dni obiskat svojega bolnega bratranca, vendar tam še sam zboli, je izhodišče za pripoved o ravnovesju telesa in duha. Mann prikaže družbo umirajočih, ki svojo bolezen sprejemajo kot nekaj vsakdanjega. So ljudje, ki jih ne zanima preveč, kaj se dogaja v nižinah vsakdanjega življenja. Živijo v luksuznem švicarskem oddelku za pljučne bolezni, oddaljenem od sveta in pravega življenja. Predani so ponavljajočim se počitkom, merjenju temperature in obedom.

V dialogih izrečejo marsikaj zanimivega, npr.:

„Polna usta napredka so vas. Ampak za napredek – če kaj takega sploh obstaja – se imamo zahvaliti geniju, ki ni nič drugega kot bolezen! Veliko ljudi se je zavestno in prostovoljno vdalo bolezni in norosti, da bi se dokopali do spoznanj, ki bodo služila napredku.“

Sara Papec

HOMER: ILIADA

Kot drugo predstavo abonmaja smo si ogledali Homerjevo Iliado. Iliada je prvi ep Evrope, je praroman, praopera, prasppektakel ... je temeljno šolsko čtivo in književni vrh. Iliada je muka šolskega kurikulumuma in nenehna točka radikalne fascinacije.

Kot smo izvedeli v napovedniku, je Iliada »del vseh nas, je pratemelj in izvor Evrope, je njen začetek«. Njeno prvo seme, njeno prapočelo, njen nizki start in visoki cilj.

Kratka obnova:

Vsi poznamo Zevsa in Hero, vsi Ateno in Aresa, vsi lepo Heleno in Parisa, Agamemnona in Menelaja, vsi Ahila in Patrokla.

Dejanje je izrez iz desetletne vojne zoper Trojo. Dogajanje poteka pred Trojo v desetem letu vojne med Grki in Trojanci. Na ahajski strani so Ahil, Agamemnon, Odisej, Patrokles, na trojanski pa Hektor, Priam, Paris. V vojno se vmešavajo bogovi (Zeus, Hera, Afrodita). Trojanski kraljevič Paris ugrabi špartanskemu kralju Menelaju ženo Heleno, to povzroči vojno. Videc Kalhas napove desetletno vojno in konec Troje. Ahil se zaradi spora z Agamemnom umakne iz bojov, položaj Ahajcev se poslabša. Ahilovega prijatelja Patroklesa, napravljenega v Ahilovo odpravo, zaradi naklonjenosti bogov Hektor ubije. Ahil se želi maščevati, zato pozove Hektorja na dvoboj. Bogovi so na Ahilovi strani in Hektor je premagan. Ahil truplo oskruni. Trojanski kralj Priam prosi za sinovo truplo. Ahil mu ustreže, saj se spomni svojega očeta.

Nekaj glavnih delov:

Ahilov srd (I. spev), brezuspešni Agamemnonov poskus, da bi se bojeval brez njega (XI.), Patroklova smrt (XVI.), Ahilova sprava z Agamemnom (začetek XVII. speva) in Hektorjeva smrt (XXII.).

Po mojem mnenju je predstava zelo težko razumljiva brez predhodne obnove ali povzetka literarnega dela. Preveč je bilo razuzdanosti in nekateri prizori so bili res šokantni, npr. tisti s praščem ali dojenčkom.

Všeč so mi bili igralci in njihovo doživeto igranje oz. vživljanje v določeno vlogo. Osebo, ki predstavlja, morajo res dobro poznati, še posebej njegov značaj. Zelo občudujem to, da so se zmožni naučiti toliko besedila in ga potem še tako dobro zaigrati, saj so nekateri odlomki in stavki res težko razumljivi.

Lucija Šerak

JUGOSLAVIJA, MOJA DEŽELA

Devetega junija sva si ogledali še zadnjo predstavo v Drami z naslovom Jugoslavija, moja dežela. Predstava je nastala po romanu Gorana Vojnovića, ki je zaslovel z delom Čefurji, raus!

Predstava je večino časa potekala v srbohrvaškem jeziku s slovenskimi podnapisi in govori o mladem fantu Vladanu, ki išče svojega očeta. Oče Nedeljko, ki je bil častnik Jugoslovanske armade, je obtožen vojnih zločinov. Skriva se na lokaciji, za katero ne ve nihče. Predstava nas popelje skozi različne kraje, ki so bili včasih polni življenja, in skozi zgodbe članov Vladanove družine. Vladanova naloga pa je, da sestavi te zgodbe in ugotovi resnico o svojem očetu.

Sara Papec

Predstave, ki sva si jih ogledali, so bile zanimive, čeprav težko razumljive. Vsekakor je razlika, če neko predstavo ali film gledaš na platnu, kot pa v živo. Igralci se morajo zelo potruditi, da pritegnejo gledalce in jih s svojo vlogo čim bolj prepričajo. Vsakomur, ki ima to možnost, priporočava, da se pridruži šolskemu dijaškemu gledališkemu abonmaju.

Lucija Šerak in Sara Papec, 3. Ka

SRCE NA DLANI

28

Ogledali smo si predstavo z naslovom Srce na dlani. Že v naslovu je razvidno, o čem bo zgodba govorila. Naslov razumem kot človeški organ, ki ga je moral darovalec dati prejemniku. Srce ni več tisti skriti ogran v notranjosti vsakega posameznika, dandanes se lahko naše srce poveže s telesom nekoga drugega.

Predstava govori o dveh družinah, družini darovalca in prejemnika. V eni družini vidimo nesrečnega Primoža, ki se bori za življenje. Bolezen mu je vzela vso voljo do življenja. Sam ni bil sposoben ničesar, za vse je prosil svojo družino. V zadnjih dneh ni mogel igrati niti svoje najljubše

harmonike. Družina ga je vseskozi spodbujala in ga podpirala. Brez podpore družine se bi v tako kriznem obdobju težko znašel. Do zadnjega trenutka so se borili in iskali primerne darovalca za njihovega očeta, moža oziroma sina.

Na drugi strani vidimo nesrečno družino s primernim darovalcem. Njihov sin je imel tragično nesrečo z motorjem, v kateri je izgubil življenje. Brez vednosti staršev je že pri šestnajstih letih podpisal pogodbo o darovanju organov. Postavljeni so bili pred veliko dilemo. Tudi oni so morali potrditi njegovo odločitev. Na koncu so njegovo odločitev podprli in v Primožovo družino ponovno prinesli zdravje in veselje.

V drami prevladujejo teme presaditve oziroma transplantacije, družinskih odnosov in smrti. Po mojem mnenju je v drami veliko več tem, mislim, da te izrazito prevladujejo. Nazorno so nam prikazani odnosi v obeh družinah. Vidimo, kako reagirajo različni karakterji v različnih situacijah. Temo presaditve organov zaznamo že takoj na začetku. Najbolj žalostni prizori v drami so povezani s smrtjo. Na eni strani veselje v družini, na drugi neizmerna žalost ob izgubi mladega sina. Teme se med seboj prepletajo, ampak na koncu vsi razumemo, kakšen je bil namen predstave.

Uprizoritev drame mi je bila všeč. Do sedaj nikoli nisem razmišljala o takšni temi, za katero mislim, da je v Sloveniji tabu tema. Mislim, da o presaditvi vsi vemo premalo in ne zavedamo se pomena svojih notranjih ogranov. Predstava je aktualna, odpre nam nov pogled na medsebojne odnose, kako pomembna je družina in podpora domačih. Zamislila sem se nad svojim življenjem. Vesela sem, da imam tako dobre prijatelje in družino, za katere verjamem, da mi bodo v težkih časih prišli naproti.

Glasba v uprizoritvi se je pojavila ob resnejših trenutkih, naprimer v končnem prizoru. Operna pevka je bila dodatna vrednost predstave. S svojim glasom je na nek način ublažila žalost predstave.

Drama je komična in tragična hkrati. Komična je zato, ker smo se v predstavi znali tudi nasmejati. Eden takih prizorov je bil, ko je Primožov oče stal na glavi. Tragičnost drame zaznamo skozi celo zgodbo. Od bolezni pa do smrti. Spremljamo Primožovo bolezen, vse njegove muke, ki jih je moral prestajati. Na drugi strani hitro in nepričakovano smrt mladega fanta Jaka. Mislim, da je Jakova družina kljub veliki žalosti lahko ponosna na svojega sina, ki je rešil življenje. Nikjer drugje se srca dveh ljudi ne bosta tako povezali kot pri transplantaciji. Čeprav si še sama ne morem predstavljati, kakšen je to občutek, ko nekdo živi s tvojim srcem, se boža s tvojo roko ali ima našo ledvico, se zavedam, da je to velika in težka preizkušnja. Predstava mi je dala misliti in spoznala sem, da bom nekega dne morda tudi sama darovalka.

Tina Hrast, 4.Za

VESNA

V četrtek, 1.10.2015, smo si v kinoteki ogledali črno-beli slovenski film Vesna. Je romantična komedija Františka Čapa iz leta 1953.

Moram priznati, mislila sem, da bom film dolgočasen. Prav nasprotno, bil je zanimiv in smešen. Zelo mi je bil všeč in prav z veseljem sem si ga ogledala. Prijetno me je presenetil in prav nič me ni motilo, da je črno-bel. V ospredju zgodbe so trije fantje: Samo, Sandi in Krištof, ki se pripravljajo na maturo. Domislijo se, da bi se lahko dokopali do matematičnih nalog za maturo s pomočjo domnevne profesorjeve hčerke z vzdevkom Hiperbola. Ker ne vedo njenega pravega imena, jo poimenujejo Vesna (pomlad). Na zmenku se nepričakovano prikaže prava profesorjeva hčerka, privlačna Janja. Samo in Vesna se zaljubita. Samo povabi Vesno (Janjo) na vožnjo z jadralnim letalom. Morata zasilno pristati. Po tem dogodku Janjin (Vesnini) oče izve, kako je Samu ime. Vesna (Janja) na očetovi delovni mizi najde spisec nalog, ki jih bo dal njen oče (profesor) na maturi. Sandi je bil vesel, da so končno dobili naloge, zato se zanje stepe s Samom. Samo se poškoduje in zaradi tega ne more na zmenek z Vesno. Gre pa Sandi, ki na zmenku poskuša pridobiti Vesno zase. Uide mu resnica, da so za Vesno žrebali. Zaradi tega se hoče Vesna

ubiti. Skoči s padalom v upanju, da se ne bo odprlo. Ampak vse se lepo izide, padalo se odpre in Vesna oprosti fantom. Po opravljeni maturi ga. Kocjan, Samova mama, povabi Vesno (Janjo), g. profesorja in teto Ano k sebi domov na kosilo.

Ta film bi priporočala vsem tistim, ki bi se radi sprostiti, nasmejali in pozabili na probleme.

Ocenila bi ga s čisto petico.

Izvedela pa sem, da ima film tudi nadaljevanje, zato komaj čakam, da si ga pogledam.

Danijela Mijatović, 1. Ka

DVA DNEVA, ENA NOČ

(Francija, 2014; režiserja: Jean Pieere in Luc Dardenne)

Film Dva dneva, ena noč govori o Sandri, „depresivni“ uslužbenki neke belgijske tovarne, ki ima le toliko časa, kot ji naslov dopušča, da ohrani zaposlitev. Za to je pripravljena storiti marsikaj, saj jo doma čaka dvoje lačnih ust in ljubeč mož, katerega plača pa ne krije visoke najemnine in ostalih življenjskih stroškov. Pravzaprav pa sama niti nima toliko oblasti nad potekom dogajanja, kajti tako so izglasovali njeni sodelavci. Velja omeniti še, da so bili pri tem postavljeni pred krivično izbiro; ali obdržijo Sandro ali pa dobijo obljubljeni povišico v višini 1000 evrov. Seveda pa denar vsi krvavo potrebujejo, a kljub stiski, ki jo preživljajo, se v redkih sočutnejših še vedno pokaže dobrota. Ne vem, kdaj ljudje izgubijo sočutje, a vprašljivo je tudi dejstvo, ali sploh smemo prositi človeka za solidarnost v času, kot ga živimo in si jo le ta stežka privoščiti ...

Sandra v sili tako vsakega sodelavca osebno obišče, nekatere ji uspe prepričati, medtem ko se ji drugi iz sramu ne upajo niti odpreti vrat. V filmu spoznaš, kako res je, da se človekov pravi jaz pokaže šele v tistih najbolj kriznih, težkih trenutkih, trenutkih panike in obupa, ko si na robu živčnega zloma in na poti v bolnišnico, ker edino rešitev vidiš v xanaxu, tvoj zakon pa je na testiranju vzdržljivosti.

In ravno zaradi tega me je film navdušil. Ker je realen. Ker skuša obupanim ljudem dopovedati, da je bistvo zakona stati človeku ob strani in mu biti v podporo, ko to najbolj potrebuje. Sandrin soprog pa je izjemen lik moža, ki bi se ga morala oprijeti vsaka ženska.

Kljub temu, da je film pogreznjen v tematiko dela, družine in vrednosti denarja, sta zame ključna ljubezen in potrpljenje, ki sta ganljivo prikazana v tej socialno-realistični zgodbi. In spoznanje, da po svetu še vedno hodijo izjemni režiserji, ki iz tako običajnega življenja skrojijo tako občudovanja vredno zgodbo, me je fasciniralo. Režiserja sta med drugim tudi prikazala, da v kapitalizmu ni demokracije. Lastna pravica povzroči nove krivice, saj bi Sandra s svojo ponovno zaposlitvijo ogrozila sodelavce, ki so zaposleni za določen čas, kar je absurdno. Absurdno, kot je absurdno dejstvo, da so delavci odvisni od delovnih mest in jim usodo njihove družine pišejo nadrejeni s svojimi neumnimi potezami ...

Skratka, da zaključim in preneham objokovati nad narobe svetom; film je definitivno vreden zasedene zadnjice in trdih nog, zgodba je izjemna, prav tako kot tudi produkcija in zasedba baje še neuveljavljenih igralcev.

Priporoča Monika Perme, 4. Ka

RAZREDNI SOVRAŽNIK

V torek, 29. septembra, smo si v Kinodvoru ogledali slovenski celovečerni film, ki je od premiere naprej prejel ogromno hvale - Razredni sovražnik.

Po besedah Roka Bička, je samomor v filmu uporabljen kot sprožilni moment za dogodke, ki nato poskušajo prerasti meje šolskih zidov in so odraz današnje splošne družbe. Ekstremna situacija prikaže prepad med dvema zelo različnima generacijama, ki ga tragedija le še poglobi.

Film Razredni sovražnik je posnet po resničnih dogodkih na poljanski gimnaziji. Gre za tragično zgodbo uporniških dijakov, ki obtožijo njihovega profesorja nemščine in razrednika kot razlog za nepričakovan samomor sošolke Sabine. Nekaj časa po njeni smrti se vsi poskušajo pobrati od travmatičnega dogodka, vendar profesor ne izgublja časa in nadaljuje z discipliniranimi urami nemščine. To dijakom seveda ni prav, zato se mu upirajo, ga zbadajo in mu dajo vedeti, da mislijo, da je on kriv za samomor. Čeprav profesor navzven še vedno deluje močen in brezčuten, v notranjosti trpi in na koncu tudi da odpoved, a ne odide brez poslovia, ki je bil dijakom v razmislek.

Mislim, da je film odlično narejen in postavljen v vsakdanje okolje, čeprav je samomor še vedno nekakšna tabu tema, ni nekaj, kar se ne bi dogajalo na žalost tudi pri nas. Všeč mi je končni monolog profesorja in pa čisto zadnji prizor na maturantskem izletu, ki dovolj jasno prikaže, da če bi bila Sabina še živa, bi se počutila med sošolci kot duh.

Sara Papec, 3. Ka

MNENJE O FILMU BANDA PUNC

V ponedeljek, 2. 3. 2015, smo si nekateri dijaki naše šole v Kinodvoru ogledali film Banda punc. Film je nastal pod režijsko taktirko Celine Sciamma. Glavne teme so odraščanje, pričakovanja družbe, iskanje identitete, odnosi v družini, odnosi med vrstniki in navsezadnje tudi ljubezen.

Céline Sciamma se je rodila leta 1978 v pariškem predmestju Cergy-Pontoise. Obiskovala je filmsko šolo La Fémis, kjer je diplomirala iz scenaristike, kasneje pa univerzo Nanterre, kjer je magistrirala iz francoske književnosti. Na mednarodno filmsko prizorišče se je prebila že s prvcem Vodne lilije (2006), sledil je film Pobalinka. Banda punc je avtorčin tretji celovečerec.

Zgodba govori o šestnajstletnici Marieme, ki živi v predmestju Pariza. Doma iz dneva v dan skrbi za svoji mlajši sestri. V šoli nima dobrih ocen, želi si iti v srednjo šolo, a jo opozarjajo, da njene ocene zadoščajo le za poklicno izobraževanje. Njena mama ima več služb, kar pomeni, da je nikoli ni doma, zato je Marieme ujeta v pričakovanja in zahteve starejšega brata. Življenje se ji obrne na glavo, ko se nekega dne vrača iz šole in sreča tri dekleta Lady, Fily in Adiatou, ki potrebujejo četrto članico njihove "bande punc". Lepo jo sprejmejo in skupaj se zelo zabavajo, tako da kradejo obleke iz trgovin, najamejo hotelsko sobo, si naročijo pico ... Marieme začuti pripadnost in hkrati začenja, s spremembo imena, poizkušanje ličil, spremembo frizure in opustitev šolanja, ugotavlja, kdo sploh je. Ko zapusti šolo, si mora poiskati delo in se odloči, da ne bo šla po maminih stopinjah in postala čistilka, temveč bo preprodajala drogo. V tem svetu najde začasno potrditev, saj je cenjena zaradi trdega dela in iznajdljivosti. Ampak ji veselje prepreči dejstvo, da jo družba še vedno dojema kot drugačno, saj je ženska v moškem svetu. Da bi bila bolj podobna moškim, si postriže lase, ponovno spremeni oblačenje in si prevezuje prsi.

Opazujemo, kako Marieme odrašča in išče svoje mesto v družbi. Zdi se nama, da je film zelo primeren za najstnike, saj se tudi mi soočamo z iskanjem lastne identitete in iščemo svoje mesto v družbi. V celovečercu je zelo nazorno prikazano medvrstniško nasilje, ki je prisotno tudi v naših življenjih, večinoma ne v tolikšni meri, pa vendar je. Všeč nama je bilo tudi, kako je režiserka prikazala odnose v družini Marieme, ki je vsaj na začetku zelo navezana na svoji mlajši sestri, brat pa jo pretepa. Zanimiva se nama je zdela tudi scena, v katero je postavljeno dogajanje, saj predstavlja najrevnejšo sosesko v predmestju Pariza. V blokovskem naselju ni veliko zelenja, ampak skoraj sam beton. Režiserka je lepo vključila Rihannino pesem Diamonds v dogajanje v

hotelski sobi.

Film se nama je zdel rahlo predolg, pa ne, zato ker bi bil dolgočasen, ampak ker opisuje veliko različnih tem, kot so: odraščanje, medvrstniško nasilje, družbena neenakost, želja po sprejetosti in pripadanju ..., ki zato niso tako podrobno predstavljene.

Na splošno nama je bil film všeč in bi zato ogled filma Banda punc priporočili tudi vrstnikom.

Jana Mlinarec in Saša Slabe, 3. L

Staša
Virant 2016

DUŠA, KI ME JE POZABILA!

Napisano ob vazi svežih, dišečih, navdihujočih rož. NE. Napisano ob »bednem« deževnem dnevu tega čudnega poletja. NE. Napisano ob duši, ki hrepeni, boli in joka. JA.

Življenje je kot nitka. Ko jo napneš, stoji, čez čas pa popusti, zato jo je treba ponovno napeti in uglasiti. Ker ni nitka, ampak struna, ki te vodi skozi življenje različnih glasbil, glasov, not, ... Bedno in zakomplicirano, če si ga tako sestaviš. Ampak tam, v trgovini, v centru mesta se kupijo nove strune, katere zamenjaš kadarkoli in popraviš, odstraniš tiste stare, ampak ogrodje ostane isto. V bistvu lahko popraviš, samo če želiš, imaš voljo in željo. Ne vem, zakaj ti ni do tega?

Zakaj življenje ni slika? Ker je film! To te učijo že v šoli, da risanko dobiš iz veliko sličic. Tako se sestavlja in gradi tudi življenje. Če pa ti katera od slik enostavno ni všeč, potem jo skriješ in zavržeš ter pozabiš nanjo.

Življenje je eno veliko potovanje! »Ah, hudič« pa tako potovanje, če nikoli ne veš, kaj te čaka. Vedno upaš na boljše, dobiš pa slabše. Pa saj je govora o tem potovanju že, odkar so se mu sanje uresničile in je dobil ČAROVNICO (kot nam jo je predstavil) in ga je začarala. Ampak tudi plani se včasih podrejo. Ne pozabi, da za tabo ostane še kakšno srce, ki hrepeni po tebi in tvoji ljubezni.

Dom je bil, JE in vedno bo na istem mestu! Pa srečno na potovanju, bratec moj!!!

L. P., 4. Zb

KRITIKA: SOCIALNA OMREŽJA

PREDNOST ALI SLABOST?

Sem Nika Draksler, dijakinja 4. Za razreda na Srednji šoli za farmacijo, kozmetiko in zdravstvo. Naslov moje kritike je Socialno omrežje. Izbrala sem si ga, ker se masovno povečuje število ljudi, ki so aktivni na vsaj enem socialnem omrežju, do katerega imajo kadarkoli neomejeni dostop in nekateri so to začeli izrabljati, kar me zelo skrbi. Dandanes si življenja brez pametnih telefonov, računalnikov in interneta sploh ne predstavljamo, saj nas spremljajo na vsakem koraku. Prva stvar, ki jo opravimo navsezgodaj zjutraj je, da preverimo novice iz sveta in bližnjih na najrazličnejših spletnih socialnih omrežjih. Včasih to storimo preden se sploh dobro prebudimo in začnemo svoj dan. Strinjam se, da spletna socialna omrežja povezujejo ljudi, ki imajo skupne interese, aktivnosti in da ta omogočijo ustvarjanje profila, s katerim se lahko povežemo z ostalimi uporabniki. Rada bi poudarila dejstvo, da poleg vseh pozitivnih lastnostih obstajajo tudi negativne. Največje problem je zasebnost, saj uporabnik poda svoje osebne podatke in slike, pri katerih pa lahko pride do zlorabe in kraje naših podatkov. Veliko ljudi ustvarja lažne identitete, za katerimi se skrivajo ter pretvarjajo, da so nekdo drug. Skoraj nikoli ne moremo vedeti, kdo je oseba na drugi strani ekrana, zato moramo biti previdni, kaj vse povemo in storimo. Slike, ki jih nalagamo, in podatki, ki jih vpisujemo, se vedno shranijo nekje v tej ogromni virtualni mreži podatkov, tudi če jih na spletnih omrežjih navidezno zberemo. Uporabnik ima ob vstopu v najrazličnejše osebne račune geslo, ki naj bi ga ščitilo, vendar človek z malo znanja lahko vdre v tuj profil ali računalnik. Tako lahko plačujejo z njihovimi karticami ali kar s klikom izpraznijo račun, se pretvarjajo da so mi ali brskajo po osebnih podatkih in slikah. Seveda pa ni edini problem kraja identitete, ampak tudi psihična zloraba. Veliko ljudi preko socialnih

omrežij žali ostale, predvsem svoje vrstnike in se iz njih norčuje. Tako ti lahko postanejo tarča posmeha in si ob hudi prizadetosti in žalosti ob zbadanju lahko celo vzamejo življenje.

Najbolj razširjeno socialno omrežje današnjega časa je Facebook. Uporabnikom, ki morajo biti stari nad 13 let, je omogočen dostop brezplačno, torej ne potrebujejo biti niti polnoletni? Mark Zuckerberg je ustanovil Facebook kot študent na univerzi na Harvardu in ga namenil študentom te univerze. Vse bolj se je začel širiti, sedaj pa je obšel cel svet z več kot 845 milijoni uporabnikov. Dnevno je dandanes naloženih kar 254 milijonov fotografij. Nekaj zgodb, ki sem jih našla na spletni strani www.zenska.si :

1. Družinska fotografija pristala na jumbo plakatu

Nek Američan je bil dokaj presenečen, ko je ob obisku Česke na jumbo plakatu ob cesti zagledal fotografijo svojih sosedov – štiričlanske družine z dvema malima otrokoma. Ko jim je povedal za to in so kontaktirali lastnika supermarketa, ki je oglaševal na omenjenih plakatih, je slednji dejal, da je fotografijo pač našel na Facebooku in jo uporabil. Kaj pa drugega.

2. Zaradi Facebooka je izgubila nadomestilo za bolniško

Nathalie Blanchard je bila na bolniškem dopustu zaradi kronične depresije in je v tem času prejemale nadomestilo plače. Ko pa so njeni delodajalci in predstavniki zavarovalnice, ki so ji izplačevali nadomestilo, na Facebooku videli njene fotografije z morja, rojstnodnevne zabave in celo nastopa slačifantov, so ji bolniško nadomestilo ukinili.

3. Status na Facebooku kot alibi pred sodiščem

19-letnega Američana Rodneya Bradforda so obtožili, da je bil soudeležen v ropu, obsodbe pa ga je rešil Facebook. Rodney je namreč v času, ko je potekal rop, na Facebooku objavil status, da si želi palačink. Sodnik je alibi upošteval kot verodostojen.

4. Pedofilija preko Facebooka

Mama neke ameriške 13-letnice naj bi v dekličini omari odkrila 19-letnika, ki naj bi se tam skrival že več kot en dan. Fant in dekle sta se spoznala prek Facebooka, nato ga je najstnica povabila k sebi, in ker sta imela spolne odnose, fantu sedaj grozi kazen zaradi pedofilije.

Socialna omrežja so nam prinesla veliko prednosti in udobja, nam vsakodnevno olajšala marsikatero opravilo, nekatere naprave pa so postale tako majhne, da jih lahko nosimo s sabo kamorkoli in jih kadarkoli uporabljamo. Vendar ni vse tako rožnato, kot se zdi, in na žalost ima tehnologija tudi negativno plat. Vprašanje je, kakšno ceno moramo plačati za takšno udobje. Vsi ljudje niso pošten, veliko preveč pa smo tudi sami naivni, ko pride do socialnih omrežij in navezovanja stikov in se počutimo, kot da lahko zaupamo vse in vsem. Zato pazimo, kaj nalagamo in povemo na internetu, saj naše informacije in podatki niso varni. Ali je vpliv socialnih omrežij pozitiven ali negativen, je odvisno predvsem od količine uporabe in od podatkov, ki jih podamo. Če znamo preudarno ravnati, menim, da lahko socialna omrežja mirno uporabljamo brez problemov. Vendar pa bi morali to zavest čim bolj širiti, predvsem pri mlajših uporabnikih. Vsi se zavedamo, da otroci vse manj časa preživljajo ob druženju s prijatelji na igriščih in po drugod, saj lahko v udobju svojega pisarniškega stola navežejo stik s katerimkoli vrstnikom. Starši imajo vse manj časa za nadzor otrok, zato jim je bolje, če so otroci doma, četudi na računalniku, kot pa na igriščih. Kaj pa je v resnici bolj varno in boljše, pa ne moremo vedeti, vendar jaz še vedno menim, da ni lepšega za otroka kot poditi se po mehki travi in skakati za žogo s prijatelji ali kot starejši oditi na kavo, pogledati prijatelja v oči in začutiti njegove občutke, ne pa jih samo prebrati.

JAZ NA SVETOVNEM SPLETU

Čisto drobna pikica. Drobna, mala pikica v velikem mrežnem prepletu. Tako majhen faktor. Tako nepomemben faktor v tej široki mreži. To sem jaz. Tista drobna mala pikica sem jaz. Tisti nepomembni faktor sem jaz in vse naokrog je ena velika mreža. Mreža, ki se širi in širi okoli po vsem modernem svetu. Mreža, ki v sebi skriva velike skrivnosti, ponuja ogromne možnosti in širi znanje. Pa tudi druge pikice so tu. Milijoni pikic, ki tvorijo to veliko mrežo. Morda celo milijarde njih. In spet sem tu. Jaz. Drobna pikica, ki se je pridružila tej veliki mreži. Temu novemu svetu, ki živi kar v Nič. Svetu, ki ponuja možnosti, prijateljstva, ljubezni, znanja ... To sem jaz, na svetovnem spletu.

Kurzor na računalniku je izginil, ko sem v prazno okence vpisala svoje uporabniško ime in geslo. Pod anonimnim imenom sem se vpisala v enega izmed mladinskih spletnih forumov – edini kraj na spletu, kjer se nisem počutila ničvredno in nezaželeno. Tam sem spoznala ljudi, ki so mi stali ob strani in mi pomagali iti skozi dan. Nisem vedela, kdo v resnici so, poznala sem le njihova uporabniška imena in njihovo zgodbo.

RjavaOka_V17 je bila ena prvih oseb, s katerimi sem na tem forumu govorila. Bila je tudi ena prvih oseb, ki mi je dala vedeti, da kar se dogaja meni, se dogaja tudi drugim - v veliko hujših oblikah! To sem izvedela, ko mi je povedala svojo zgodbo. Začelo se je, ko je nekega dne pričela vsak dan srečevati žensko, ki je stala nasproti njene šole. Zdela se ji je nenavadna, skoraj strašljiva. Čez nekaj časa je ženska izginila. Mislila je, da se ji je samo zdelo in je mati kakega otroka v šoli. Kmalu pa se je zopet pojavljala, tokrat nasproti njenega doma, na avtobusu, s katerim se je peljala v šolo, v trgovini, kjer je ob vikendih kupovala kruh Občutek, da jo nekdo opazuje, je postajal vse močnejši. Ves čas poti v trgovino je z očmi preiskovala okolico. Iskala obraz ženske. In ko ga je zagledala, je okamnela. Ženska ji je, kot še nikoli, namenila bežen nasmeh, nato pa izginila. Čez čas jo je pričela videvati povsod. Bilo jo je strah, a o tem ni hotela govoriti z nikomer. Zdelo se ji je, da bi bilo to trapasto, da je le paranoična. Potem pa je prišlo do prvega like-a njene fotografije na Facebook-u. Like, ki ga je kliknila ta ženska. Zasledovalka, bi ji lahko rekla. Vsi like-i so se stopnjevali, pričeli so se tudi zasebni pogovori, bolj monologi, ki so vsebovale marsikatero grožnjo. Kar zmrazilo me je.

Hotela sem nadaljevati najin pogovor z RjavaOka_V17, pa so se v pogovor pridružili drugi, zato sem nekoliko poniknila.

Še eno dekle na tem spletnem forumu je bila Ostanki_Anika19. Njeno zgodbo sem brala, ko sem tiho sledila enemu izmed pogovorov. Osebno se me je njena zgodba najbolj dotaknila in me, seveda, tudi prestrašila. Te pikice v virtualnem svetu sem imela rada kot prave ljudi in njihove zgodbe so me zadele, kot da so moje.

Ostanki_Anika19 je na tem čudovitem, prostranem spletnem svetu spoznala fanta.

Čudovitega fanta, modrih oči in bisernobelih zob. Očitno so ji bili zobje pomembni.

Kakorkoli, fant je bil sanjski – obljubljal rože, podarjal komplimente, koval njuno prihodnost, narisal nasmeh ... Bil je čudež med moškimi. Zaradi vseh teh čudovitih komplimentov in mnenja, da ga pozna dovolj, se je po treh mesecih klepetanja na Twitter-ju odločila, da sprejme njegovo povabilo na zmenek. Šla naj bi na pijačo, nato pa še v kino.

Spomni se, kako ga je takoj prepoznala pred dogovorjenim lokalom in kako sta se poljubila na lice. Spomni se pogovorov v lokalu, kako sta se smejala. Nato pa tema. Popolna tema.

Luknja v spominu. In potem so se odprle oči in slišala je brnenje ventilacije, hrumenje motorja, nosnice pa ji je prežal vonj po gnilem. Pogledala je okoli sebe in komaj prepoznala sive stene in razpadel smetnjak. Obleka je bila strgana, spomin je izginil, bolele so jo mišice in čutila je pekočo bolečino med nogami. Solze so ji spolzele po licih, ko je spoznala, da nima ne telefona ne denarnice, preteklo noč pa so jo posilili.

Forum je vseboval še veliko takih zgodb in veliko ljudi, s katerimi sem se pogovarjala.

Svetovali smo si, pomagali in mi pisali, kje lahko najdemo pomoč. Ljudje tukaj so mi zelo pomagali. Usmerili so me na pravo pot k rešitvi. Dali so mi pogum, da sem o nadlegovanju

sošolcev preko spleta povedala staršem, ti pa so se nemudoma pritožili učiteljem. Stanje se je izboljšalo, a foruma nisem nikoli zapustila.

Ravno sem se pogovarjala z Ostanki_Anika19 in našim napihnjenim SlavniSlon_007, ki je bil, kakor je trdil sam, prava Facebook senzacija z 3.000 like-i na slikah, in kakor smo ga videli mi, osebo brez prijateljev, ko se je v klepetu pojavil Bledoličnik2. Bledoličnik2 je forum obiskoval še preden sem se mu pridružila jaz, a nikdar ni spregovoril. Samo bil je tam. Kljub trudu, da bi ga prepričali, naj se pridruži našemu klepetu, nam ni uspelo. Potem pa je danes presenetil vse. Sredi pogovora je priletelo dolgo sporočilo, ki ga je napisal on.

Pisal je o osamljenosti, nesreči, depresiji, o zlobnih jeziki, ki so o njem krožili po spletu, o žaljivkah, ki so letele v zasebni klepet Facebooka, o grožnjah, poslanih na e-naslov, in trpljenju, ki ga je občutil. Pisal je o želji, da bi trpljenje končal, da bi se vse končalo. Pisal je o samomoru. O tem, da je teža prevelika. Da bi bila smrt najlepša rešitev. Takojšna rešitev.

Vsi smo bili šokirani, prva pa je v akcijo stopila Ostanki_Anika19, ki ga je prosila, naj ji pove svoje pravo ime ter kje živi. Prepričevala ga je, da smrt ni prava izbira. Da lahko prebrodi to temo, kjer se je znašel. Bila sem presenečena, ko nam je posredoval vse svoje podatke, kot bi verjel, da mi lahko storimo nekaj. Karkoli. Samo da ga rešimo. Bledoličnik2 je nato odšel s foruma, Ostanki_Anika19 pa se je podala v akcijo. Poklicali smo policijo in jim posredovali naslov, saj smo se bali, da bi Bledoličnik2 oz. Aron, kakor mu je zares ime, že pripravljaval vse, kar potrebuje za samomor. Takoj za njimi smo poklicali njegove starše, ki so panični (vsaj tako je rekla Ostanki_Anika19) odhiteli domov. Nazadnje pa smo mu skupaj napisali pismo, kako si želimo, da ostane, da bomo vedno ob njem in da naj nas ne zapusti. Storili smo vse, kar je bilo v naši moči. Nato smo lahko le čakali.

Vsak dan sem se vračala na forum, preiskovala, če se je Bledoličnik2 vrnil. Vsak dan sem ga čakala. Vsi smo ga čakali. Čakali in upali. In potem se nam je čez teden dni uresničila želja. Ob Bledoličnik2-ovem imenu se je pokazal zelen krogec, ki je oznanjal njegovo prisotnost in na skupen pogovor je priletelo njegovo obvestilo:

»Hvala vam, da ste me rešili!«

Urška Juhant, 4. Kb

FRUKTOZA

Fruktoza ali sadni sladkor je enostaven sladkor in sodi med ogljikove hidrate. Je eden izmed glavnih monosaharidov (osnovni gradniki ogljikovih hidratov) v prehrani. Je najbolj sladek med vsemi monosaharidi (1,73 x slajši kot namizni sladkor). V velikih odmerkih deluje odvajalno. Na leto pridelajo približno 240.000 ton fruktoze v kristalinični obliki. Pridobivajo jo iz saharoze (sestavljena iz glukoze in fruktoze) in inulina (sestavljen iz fruktoze).

Glavni viri naravno prisotne, koristne fruktoze so sadje, nekatere vrste zelenjave in med. Vendar človek danes večino fruktoze ne zaužije s temi viri, pač pa z namiznim sladkorjem in z visokofruktoznim koruznim sirupom. Slednjega pridobivajo tako, da iz koruze najprej dobijo koruzni sirup, ki vsebuje večinoma le glukozo, nato pa mu dodajo encime, ki glukozo spremenijo v fruktozo. Visokofruktozni koruzni sirup uporabljajo predvsem v prehranski industriji za slajenje živil in je najpogostejši dodatek v predelani hrani. Prisoten je v sladkih pijačah, sadnih jogurtih, sladoledu, kečapu, žvečilnih gumijih, čokoladah (tudi tistih, ki naj bi bile zdrave in na katerih piše vegan ali protein), raznih kosmičih, "športnih" napitkih oz. izotonikih, sadnih skutnih namazih, pudingih, marmeladah, solatnih prelivih...

Človek naj bi v preteklosti s temi viri zaužil 15-20 g fruktoze na dan, danes pa se povprečen vnos bliža 100 g na dan. Pol litra navadne Coca Cole vsebuje približno 30g fruktoze. Fruktoza, ki nam jo ponuja prehranska industrija v številnih pijačah in hrani, je drugačna od koristne fruktoze v sadju, zelenjavi in medu, je veliko bolj škodljiva.

Fruktoze je v hrani hitro preveč. Tveganja, ki jih povezujejo s prevelikim uživanjem industrijsko pridobljene fruktoze so debelost, povečanje maščob v krvi, sladkorna bolezen tipa 2, bolezni srca in ožilja, zamaščenost jeter, presnovni sindrom, povišan krvni tlak, ateroskleroza, spodbujanje apetita, putika, poškodbe jeter... Čezmerno uživanje fruktoze je torej pomemben dejavnik pojava civilizacijskih bolezni.

Pri večini sega absorpcija fruktoze od 25 do 50g na obrok in je odvisna od količine prisotne glukoze in dnevnega vnosa fruktoze. Do največje absorpcije pride, ko zaužijemo enako količino glukoze in fruktoze, zato je absorpcija iz namiznega sladkorja največja (vsebuje 50% glukoze in 50% fruktoze).

Fruktozo lahko uživajo tudi sladkorni bolniki. Vendar je uporaba pri teh bolnikih vse bolj vprašljiva, saj ima previsoka raven fruktoze bolj negativen vpliv na telo kot previsoka raven glukoze. Sladkorni bolniki imajo običajno težave s preveliko telesno maso in povečano količino maščob v krvi, fruktoza pa te težave samo še povečuje.

Industrijsko pridelana fruktoza bo najbrž tudi v prihodnosti ostala dodatek industrijsko predelanim živilom in sladkarijam. Ker je prisotna v številnih živilih, se ji pravzaprav ne moremo izogniti, poskrbimo pa lahko, da jo uživamo v čim manjših količinah. Bi danes namesto sladke brezalkoholne pijače morda raje spili kozarec navadne vode?

DRŽAVNO TEKMOVANJE KOZMETIČNIH ŠOL

Državno tekmovanje kozmetičnih šol je potekalo že četrto leto in letos se je odvijalo prav na naši šoli. V drugem letniku so dijakinje tekmovale v kategoriji naravne manikire, kjer so morale oblikovati nohte, izvesti masažo rok, štiri prste desne roke nalakirati z rdečim lakom, štiri prste leve roke s francosko tehniko, palca pa s polirno pilo spolirati do visokega sijaja. Iz naše šole so tekmovale štiri dijakinje s svojimi modeli. Ponosno 1. mesto je zasedla Amina Mujkanović, dijakinja naše šole.

Tekmovanje je bilo razburljivo in zanimivo, saj je bilo moč čutiti napetost med tekmovalkami v pričakovanju rezultatov. Zdi se mi, da so tako tekmovalke kot modeli pridobile veliko novih izkušenj, ki jim bodo pripomogle pri nadaljnjem opravljanju svojega poklica.

Nika Vide, 3. Ka

Vtisi ...

V soboto, 13. 3. 2015, je bilo tekmovanje Z znanjem do lepote. Tekmovala sem v kategoriji naravna manikira. Kljub temu da sem se s pomočjo mentorice veliko pripravljala, nisem pričakovala zmage. Prijavila sem se le iz radovednosti in nisem niti pomislila, da mi lahko kaj takega uspe. Čeprav sem bila na začetku zelo hladnokrvna in niti malo živčna, sem tik pred začetkom tekmovanja dobila tremo. Vedela sem, da me lahko pomiri le Maja, ki je bila moj model in me je podpirala ves čas. Potrudila se je, da je zmanjšala napetost in da sem ostala mirna ter skoncentrirana, ko je bil čas, da vse tekmovalke pokažemo kaj znamo. Po končanem tekmovanju sem iz dvorane odšla zadovoljna s svojim delom in skupaj smo počakale razglasitev. Ko so začeli z razglasitvijo prvih petih, sem čakala in upala, da se je vsaj eni izmed sošolk uspelo uvrstiti med najboljše. V trenutku, ko sem slišala svoje ime, nisem niti reagirala, ker nisem mogla verjeti. Bila sem čisto zmedena, a kljub temu zelo vesela in ponosna. Veliko so mi pomenile pohvale in iskreni nasmehi vseh sošolk, profesorjev ter sodnic, ki so odločale o tem, kdo je bil najboljši v posamezni kategoriji. Zdaj vem, da lahko, če se potrudim, uspem v vsem, kar si zadam in sem bolj samozavestna.

Amina Mujkanović, 3. Ka

NAPOTKI ZA NAČRTOVANJE RAZISKOVALNE NALOGE ali ČEMU SE MORATE IZOGNITI, ČE ŽELITE NALOGO »PRIPELJATI DO KONCA«.

Dragi bralec oz. bodoči raziskovalec!

Sva dijaka Srednje šole za farmacijo, kozmetiko in zdravstvo v Ljubljani s programa zobotehnik in sva najboljša prijatelja. Aja, pozabila sva povedati svoja imena, sva Luka in Gašper, eden Gorenjec, z vasi in kmetov oziroma kot bi se Gašper izrazil »iz rovt'«, drugi pa mestna duša že od otroštva ter zapriseženi Ljubljančan. V osnovni šoli sva že izdelala vsak svojo raziskovalno nalogo. Gašper na področju fizike, Luka pa na področju kemije in bila pri tem dokaj uspešna; dosegla sva srebrno in zlato priznanje. Proti koncu drugega letnika sva kot po naključju oba gledala neko informativno oddajo, v kateri so se vsak teden posvetili določeni temi in pripravili različne desetminutne članke na to temo. Naletela sva na članek, v katerem se je novinarka z mikrobiologinjo odpravila na različna mesta, odvzela vzorce bakterij ter nato raziskovala, katere mikroorganizme lahko najdemo na stranišni školjki, nakupovalnem vozičku, otroških igralih, in na podobnih mestih. In tako se nama je porodila ideja. Ker sva doma iz različnih krajev (beri: mesto/vas), sva želela opraviti primerjavo odvzemov različnih vzorcev bakterij na različnih mestih. Odločila sva se, da bova vzela vzorce na igralih ob šoli, okenski polici, kuhinjskem pultu, ... ter tako primerjala kje bi bilo za življenje primernejše ali vsaj ugodnejše okolje. To je težko natančno določiti, vendar sva želela ugotoviti, koliko škodljivih bakterij lahko dobimo z življenjem v mestu (tukaj je na primer veliko več prometa, onesnaženega zraka, ...), katere ne moremo dobiti na vasi, oz. katere bakterije lahko dobimo na vasi (tu so prisotne domače živali na kmetiji, ki lahko prenašajo določene bakterije, ...) in jih hkrati ne moremo dobiti v mestu. S takimi primerjavami bi lahko sklepala, kje je bolj primerno oz. varno živeti.

Pa sva se skupaj odločila, da bova raziskovala v tej smeri. Kmalu nama je mentorica, ki je pristala na sodelovanje, povedala, da bi bila to lahko tisoč strani dolga in obširna raziskovalna naloga. V okolju je prisotnih namreč toliko različnih mikroorganizmov, da je to praktično nemogoče raziskati. Opredeliti bi se morala na točno določeno skupino organizmov. Mikrobiologija je zelo obširna veda in kmalu sva ugotovila, da tisto, kar prvotno želiva raziskovati, ne bo šlo kar tako zlahka. Začela sva zbirati literaturo, ki je bila večinoma v angleškem jeziku, jo prevajala, a kmalu ugotovila, da to ni več tisto, kar naju je na začetku gnalo in navduševalo nad raziskovalno nalogo. Poleg vseh obveznosti v šoli nama je zmanjkalo časa za raziskovanje. Lahko bi sicer cele poletne počitnice presedela za knjigami ter jih prevajala, vendar sva se odločila, da želiva izkusiti nekaj več. Odšla sva na potovanje, kjer sva se imela odlično.

Nalogo sva si po najinem mnenju zastavila preveč obširno in ne čisto dorečeno, vendar se na začetku tega sploh nisva zavedala. Pri raziskovanju se moraš res osredotočiti na eno samcato stvar, saj morajo biti rezultati točni in natančni, v nasprotnem primeru pa niso niti pristni. V raziskovalno nalogo ne morete vplesti predvidevanj (npr. bolje je živeti v mestu), ampak morate točno opredeliti »zakaj« in to tudi dokazati s poizkusi. Najino mnenje je, da nama je naloga dala izkušnjo, saj sva ugotovila, da bi se tega projekta dejansko lahko lotila, vendar bi trajal nekaj let, poleg tega pa bi zahteval veliko sredstev. Mogoče nekdo ta projekt nekega dne spelje do konca, midva pa bova ostala pri svojih stalnicah ter uživala življenje, pa si naj bo na vasi ali v mestu. Povsod se da najti pluse in minuse, a konec koncev je povsod lepo. Lahko pa se potrepljava po ramenih in se s ponosom potolaživa, da sva v projekt vsaj konkretno zagrizla in morda komu ponudila idejo.

Raziskovanje je ena velika avantura, v kateri boste odkrili veliko novega. Pri delu se boste morali odreči marsičemu, vendar rezultati vedno pokažejo vložen trud v delo. Ne obupajte, čeprav midva na nek način sva, a sva se odločila, da se raje posvetiva

maturi in mogoče v prihodnosti to vprašanje razrešiva do konca. Zavedajte pa se nečesa, če se lotevate raziskovalne naloge: kar boste počeli, vas mora zanimati in »potegniti vase«. Stvar mora biti točno določena in zastavljena. Delajte z vsem srcem, kajti če prvoten namen, za katerega ste se odločili, izgine in morate zaradi tega početi nekaj, kar vas ne zanima, potem je takšna raziskovalna naloga obsojena na propad. Pa še nečesa se spomnite vsakokrat: raziskovanje ni samo tista naloga, ki jo oddate na tekmovanju in je iz področja kemije, fizike, mikrobiologije, ... raziskujemo namreč vsak dan, odkrivamo pa vsako minuto. Življenje je ena velika uganka, zato smo mi tisti pustolovci, ki jo skušamo razvozlati, pa če zato dobimo priznanje ali ne.

Luka in Gašper, 4. Zb
(Šol.letu 2014/15)

RAZISKOVALNA NALOGA NAMA JE RAZŠIRILA OBZORJE

Najina pot v vlogi raziskovalk se je začela v mesecu oktobru, ko nama je učiteljica praktičnega pouka, mentorica Maca Čoh, predlagala, da bi naredili raziskovalno nalogo z naslovom Dejavniki, ki vplivajo na velikost zgornjih sprednjih zob. Ker se nama je zdel zanimiv in poučen izziv, sva nalogo sprejeli in počasi začeli z delom. Pisanje raziskovalne naloge je bilo za obe nekaj novega, zato naju je delo še bolj pritegnilo.

Najprej sva si zastavili nekaj hipotez:

Razlika med zobmi leve in desne strani ne obstaja.
Hamularna razdalja je enaka širini intercaninega področja.
Širina rime oris je enaka širini intercaninega področja.
Dolžina neba nam lahko določi dolžino zgornjega prveg sekalca.
Širina nosu je enaka razdalji med vrškoma podočnikov.
Širina intercaninega področja se pri spolih ne razlikuje.

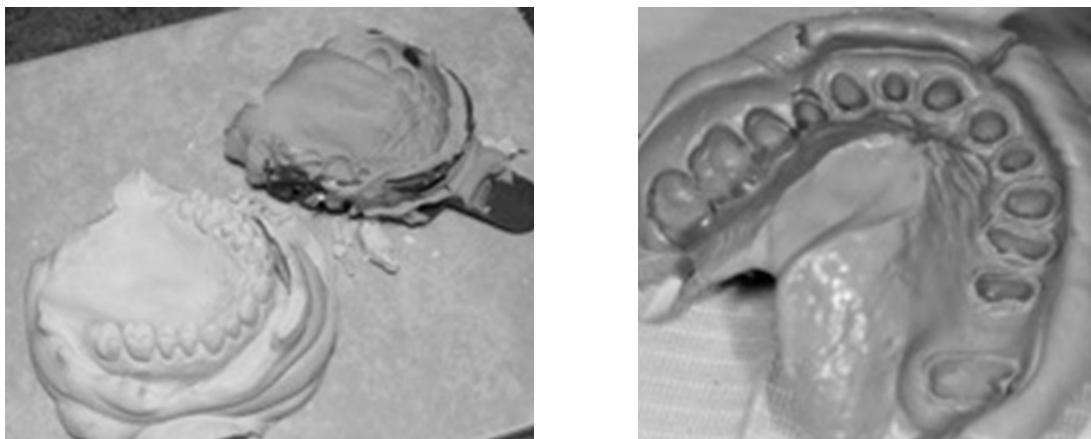
Hamularna razdalja je razdalja med dvema udolbnicama, ki ležita za zadnjim zobom v zobnem loku. Intercanino področje je področje od levega podočnika do desnega podočnika. Rima oris je razdalja med levim in desnim ustnim kotom.

Nadaljevali sva z odtiskovanjem modelov na prostovoljcih, večinoma dijakov tretjega in četrtega letnika naše šole, sodelovali pa so tudi najini prijatelji, študentje višje zobotehnične šole, znanci, družinski član. Vsi sodelujoči so stari od 18–25 let. Odtise sva izlili iz mavca, tako sva dobili mavčne modele, na katerih sva merili različne spremenljivke. Na vsakem prostovoljcu pa sva s kljunastim merilom izmerili še širino nosu in širino ustne reže oz. rime, oris. Vseh sodelujočih skupaj je bilo 93, ampak zaradi anomalij jih je bilo nekaj izključenih.

40

Spremenljivke pa so bile veljavne na koncu na 78 osebah, in sicer 51 žensk in 27 moških. Vse podatke sva v programu Excel uredili in jih primerjali med seboj. V pomoč so nama bile tudi tuje raziskovane naloge, s katerimi sva primerjali rezultate in nato potrdili ali ovrgli prej zastavljene hipoteze na podlagi vseh dobljenih rezultatov. Tako sva opravili praktični del raziskovalne naloge, sledil je še teoretični del. Pri tem delu sva na splošno opisali totalno protezo, spremembe po izgubi zob, spremembe na fizionomiji, pri govoru, pri žvečenju, pri požiranju, pri odnosu med čeljustmi, pri okluziji in artikulaciji ter spremembo na alveolarnih

grebenih. Opisali sva estetiko totalne proteze ter določanje velikosti in obliko zob. V pomoč nama je bila literatura v tujih jezikih, morali sva prevajati, saj je literature na temo zobotehnike in zobozdravstva v slovenščini zelo malo. Raziskovalno nalogo sva predstavili v Wordu še z vsemi potrebnimi podatki, kot so kazalo, uvod, prevod v angleščini, rezultati v razpredelnicah in grafih, diskusija, zaključek in viri.

Na sliki je prikazan izlit mavčni model in odtis od enega izmed prostovoljcev.

Ob vsem delu sva prišli do rezultatov, s katerimi sva zavrgli ali potrdili najine hipoteze. Iz rezultatov te študije je razvidna velika skladnost z nekaterimi, podobnimi raziskavami drugih avtorjev. V virih se zaradi nepomembne razlike v dimenziji zob leve in desne strani zobnega loka navajajo njihove vrednosti skupaj, zaradi minimalnih razlik, kar sva ugotovili tudi midve. Za estetiko zgornjih frontalnih zob je pomembna njihova skupna širina. Širino zgornjih frontalnih zob smo primerjali s širino rima oris in hamularno razdaljo na nebu. Rezultati so pokazali, da si širino intercaninega področja lahko določimo s hamularno razdaljo, s širino rima oris pa ne. Četrta hipoteza je bila, da si s četrtno dolžine neba lahko določimo dolžino prvega sekalca, kar sva na podlagi rezultatov potrdili. Pri izbiri velikosti zgornjih zob nam lahko pomaga širina nosu, s primerjavo širine intercaninega področja med spoloma pa sva lahko potrdili še zadnjo hipotezo.

Zaključili sva raziskovalno nalogo, čakal pa naju je še najpomembnejši del, predstavitev in zagovor naloge. Prvi zagovor oziroma regijsko tekmovanje je potekalo 20. marca 2015 na Osnovni šoli Riharda Jakopiča v Šiški. Zagovor je potekal pred tričlansko komisijo, katero sestavljajo doktorji in profesorji. 6. maja smo imeli na Škofijski gimnaziji razglasitev rezultatov in prireditev. Izvedeli sva, da sva se uvrstili na državno tekmovanje, ki se deli na 1. in 2. krog.

Napredovali sva vse do drugega kroga. Sledil je še zadnji zagovor raziskovalne naloge. Državno tekmovanje je bilo 18. maja v Gimnaziji Murska Sobota. Potekalo je že 49. srečanje mladih raziskovalcev Slovenije. V najini skupini s temo medicina je bilo 12 raziskovalcev. Skupaj smo se potegovali za zlata in srebrna priznanja. Na koncu sva dosegli srebrno priznanje.

6. maj, 2015, Škofjska gimnazija -
T. Hrast, T. Lukanc in mentorica
Marica Čoh

18. maj, 2015, Gimnazija Murska Sobota - Podelitev
priznajn Tini Lukanc in Tini Hrast

Zdi se nama, da sva se iz raziskovalne naloge naučili zelo veliko. Je zelo poučno delo, pridobljene izkušnje pa nama bodo v pomoč vnaprej. Najina tema se navezuje na najin poklic, v katerem bova lahko uporabili rezultate.

Vsem, ki imajo možnost narediti raziskovalno nalogo, predlagava, naj jo sprejmejo, saj je ves trud, vložen v delo, kasneje poplačan. V prihodnje bova gotovo še kdaj v vlogi raziskovalk, z novimi izzivi naproti.

Tina Lukanc in Tina Hrast, 4.Za

NATEČAJI

SREČALA SEM JOŽETA ŠTEFANA

Korak za korakom počasi stopicam proti postaji, kjer se že zbirajo ljudje, ki so mrkih pogledov na zgodnje in sveže spomladansko jutro. Seveda, avtobus še ni prispel in zato se nemirno prestopam ... In že sedim na avtobusu, opazujem okna, ki jih oblivajo dežne kapljice z zunanje strani in topla sapa potnikov z druge. Enkrat ali dvakrat sem zaprla oči in ... prebudila sem se v sončen dan in na moje začudenje sem sedela na leseni klopci nežne zelene barve, ki je stala pod velikim cvetočim drevesom, in stavila bi na moje poznavanje dreves in trdila, da je bila češnja. Počutja ni bilo mogoče opisati, a hkrati se mi je porajalo vprašanje, zakaj je tako toplo? Zakaj me sončni žarki božajo skozi veje cvetočega drevesa, ko pa sem bila še minuto pred tem na hladnem, neudobnem sedežu? A potlej se mi utrne misel, da, to so sanje! Pravijo, da če se zavedaš, da sanjaš, ti tvoja notranjost, tvoje misli odgovorijo na vprašanja, na katera ti sam ne znaš odgovoriti. Mogoče je vse to le mit, a poskusiti ni greh. In zato sem se na ves glas vprašala: »Kdo sem?« In v daljavi sem zagledala obris visoke postave, ki se je počasi približevala in trenutek kasneje prisedla. Bil je starejši gospod. Nekaj časa sem ga opazovala, nato pa sem ga ogovorila: »Kdo ste?« On pa se je le ljubeznivo nasmehnil, saj veste, tisti nasmeh, ki ste ga vajeni le na obrazu babice in dedka, in

spregovoril: »Neučakano dekle si, kaj ni bilo tvoje prvo vprašanje malce drugačno?« Jaz pa sem se le namrščila in ga dvomljivo pogledala, nato pa je on veselo nadaljeval: »Jožef Stefan sem. In zakaj sem tu? No, zato, da ugotoviš, kdo si pa ti.« Lahko rečem, da mi v tistem trenutku ni bilo jasno čisto nič, le še en kup vprašanj se mi je porodilo v moji glavi. Nato pa moje začudenje ponovno prekine umirjen glas: »Kaj te zanima?« Nisem bila prepričana, kje naj začnem, a zdelo se mi je, da bi bilo še najbolj smiselno, če začnem na začetku. »Zakaj ste ravno vi tukaj?« »Zavest je močna stvar in ne boš verjela, kako te preseneti. Ti veš o meni veliko več, kot se pa zavedaš.« Gospod Jožef je vstal s klopce in se napotil po ozki stezici, ki je vodila ob umirjeni reki, katere bistrrost je segala do dna. Obrnil se je in me povabil, da naj mu sledim. Lahkotno sem stopala za njim in ga poslušala, ko je razlagal: »To so tvoje misli. Vse, kar se tu dogaja, vse kar je tu, je v tvoji glavi. Tudi jaz obstajam v tvojih mislih, kar nakazuje na to, da si se že srečala z mojim življenjem. Pomisli!« Saj res, kje sem že slišala to ime? Jožef Stefan, znano mi je, a od kod? »Ali ste mogoče znani na področju fizike?« vprašam negotovo. »Tako je! In kako si prišla na to idejo?« »Pred kratkim sem dobila Stefanovo priznanje iz fizike, pa sem pomislila, da morda obstaja povezava.« »Potem pa verjamem, da to ni vse, kar veš o meni,« je odgovoril in pokazal proti soncu. In to me je spomnilo. Kako sem lahko pozabila na to! Še nedolgo tega sem brala v neki stari reviji, da je Jožef Štefan določil temperaturo Sončeve površine in da je bil zelo uspešen fizik. »Ne samo fizik,« je dodal, še preden sem uspela izraziti svoje ugotovitve. »Fizik, matematik, zanimala sta me jezik in pesništvo, ukvarjal pa sem se prav tako tudi z latinščino, grščino in drugimi slovanskimi jeziki, kot sta ruščina in češčina.« Moja prva misel je bila, kako je svet nepošten. Nekateri ljudje so pač naravno pametni, drugi pa potemtakem ne moremo biti. »Ravno zaradi takšnih misli sem tu,« me je nagovoril. »Podcenjuješ se in to je tvoja slabost in tvoja ovira. Poglej, ali bi jaz diplomiral iz matematike in fizike ter pozneje postal profesor na Univerzi na Dunaju, če bi se podcenjeval in dvomil v vsak korak, ki sem ga naredil v življenju? Starša sta veliko žrtvovala zame ter me podpirala na moji poti in sem jima za to lahko zelo hvaležen. Ne bom trdil, da nisem bil nadpovprečno pameten, a v to pamet je bilo vloženega veliko truda, zaupanja, neuspehov, uspehov...« In ob vsem povedanem sem začutila globoko spoštovanje do tega gospoda, ki je bil žejen znanja in je bil uspešen na več področjih. »Ali ti je mogoče znano elektromagnetno polje?« »No ja, lahko rečem, da sem že slišala nekaj na to temo.« In je začel z razlago – jasno in razumljivo: »Elektromagnetno polje je fizično polje, ki ga v svoji okolici povzročajo nabita telesa. Elektromagnetno polje vpliva na nabite delce, ki so v elektromagnetnem polju. Zate čisto nepomemben podatek, ampak nekaj več o tem. Mogoče te bo to v prihodnosti popeljalo na fizikalna pota ali pa tudi ne, a zavedaj se, da znanje nikoli ni sovražnik. In v tem se razlikuje znanje od slave: slava lahko pokoplje še tako miselno močnega človeka.« »Pa je slava pokopala vas?« me je zdaj prav zares zanimalo. Približala sva se kamnitemu mostu, ki je odseval posebno veličino. »Ne, slava na meni ni pustila sledi, resda je nekaj izjemnega, ko narediš nekaj tako pomembnega, kar bo lahko nekoč spremenilo človeško življenje, a ne smeš nikoli pozabiti, da se ljudje razlikujemo od drugih živi bitij, imamo razum in z razumom imamo dolžnost, da odkrivamo neodkrito.« Res sem vesela, da imamo Slovenci tako pomembno osebnost, po kateri se imenuje fizikalni zakon. »Saj ste Slovenec?« »No, nekateri me imajo za Slovenca, spet drugi za Avstrijca, saj sem se rodil in dolgo deloval na ozemlju današnje Avstrije. A jaz ne vidim razloga, da bi se obremenjeval s tem. Oba naroda sta čudovita, svoje filozofske razprave sem pisal v nemščini, me pa je navdihovalo tudi pesništvo. Skupaj s prijatelji smo že v gimnaziji ustanovili literarni krožek, kjer smo zbirali in si izmenjali knjige slovenskih književnikov. Ne morem reči, da mi je en narod ljubši od drugega, a se imam za Slovenca.« »Hvala, gospod Jožef Stefan,« sem se nasmehnila. Ob tako zanimivem pogovoru so se moje misli zbistrile in prišla sem do zaključne misli o sebi.

Prav tako je to uvidel tudi on, zato se je le vljudno nasmehnil, še zadnjič pogledal proti soncu in odšel. Jaz pa sem se naslonila na kamnit obod mostu, zaprla oči in se prepustila sončnim žarkom, da pobožajo moja rdečkasta lica. Ko sem ponovno odprla oči, sem spet sedela na sedežu, a je bilo na obzorju že vidno vzhajajoče sonce in bili smo le še minuto oddaljeni od mojega izstopa. Da, celo pot, ki pa ni tako kratka, sem bila potopljena v sanjavo spanje, ki mi je razodelo nekaj pomembnega. Doumela sem, da sem samo človek. Mogoče se sliši vsakdanje, a tudi Jožef Stefan je bil samo človek, ki se ni vdal v usodo. Preizkušal je meje in verjel v sebe in v svoje sposobnosti. Svoj življenjski trud je vlagal v raziskovanje, a ne zaradi slave ali pa človeške naklonjenosti, pač pa zaradi svoje radovednosti do neznanega ter uporabe razumevanja na določenih področjih. Ta nenavadna izkušnja, ki me je doletela, me je tako naučila, da ni pomembno, ali si najpomembnejši na enem, dveh, vseh ali pa nobenem področju, le da v življenju najdeš vsaj nekaj, kar te veseli in se za to tudi z veseljem in strastjo trudiš. Če boš to imel, ti bo življenje naklonilo priložnosti in trenutke, ki ti bodo morda nekoč spremenili življenje. Mogoče bodo na tvoji poti ovire, bolečine, skrbi, a to so le preizkušnje, ki so doletele tako gospoda Jožefa, in ki bodo še doletele tudi mene, tebe... In ob tem je dovolj, da se spomnimo na resnico, ki jo vsebuje slovenski pregovor: Brez muje se še čevelj ne obuje. In vztrajamo na svoji poti.

Polona Jeraj, 3. Zb

Avtorica spisa je prejela 2. nagrado na literarnem natečaju z naslovom *Na krilih modrosti*, ki ga je razpisala Znanstvena fundacija Jožefa Štefana v sodelovanju z Inštitutom Jožef Štefan. Čestitamo!

DRUŽENJE Z ROMANOM ANGEL POZABE

Na začetku letošnjega šolskega leta je postala naša knjižnica bogatejša za petnajst izvodov odličnega romana *Angel pozabe*, ki je izšel 2011. leta najprej v nemščini, leto kasneje v slovenščini, vmes so ga nagradili s številnimi nagradami Razen Tomaža Šalamuna, Slavoj Žižka, Brine Svit, Boruta Pahorja, Vladimirja Bartola je Maja Haderlap ponesla v svet Slovenijo in našo zgodovino.

Romaneski prvenec pesnice in dramaturginje tematizira poskuse iztrebljanja Slovencev pod nacizmom med drugo svetovno vojno na avstrijskem Koroškem, v dolini Lepene. Prikazuje tudi posledice tega ravnanja, ki je hromilo deželo in veliko družin še dolgo po vojni. Spregovori o svojem odraščanju na gorski kmetiji v Lepeni pri Železni Kapli. Avtorica je veliko pozornosti posvetila poetični izraznosti jezika, kar odraža tudi odlični prevod Štefana Vevarja. – Pomen spomina je poudarjen že v naslovu, saj naj bi angel pozabe poskrbel, da ljudje hude spomine pozabijo, vendar včasih prav angel pozabe ne zmore izbrisati sledov preteklosti.

- 44 Pripovedovalka (deklica) podrobno prikazuje svojo družino: očeta, mater, babico, raziskuje usode sosedov in sorodnikov in s tem izraža pripadnost svoji družini, prostoru in času.

Na pot dolgega branja romana se je odpravil oddelek 2. L. Dijaki so v parih raziskovali dolino Lepene, slovenske koroške pisatelje, (spletna stran slolit.at), brali avtoričine pesmi in spremljali njene literarne nastope (oktobra in novembra je imela literarna branja v Ameriki). Gledali smo tudi predstavitev dramatizacije *Angela pozabe*, ki ga je pripravila Drama SNG Ljubljana.

Razen raziskovanja notranje in zunanje zgradbe romana so dijaki razlagali odnose med sorodniki, teme šolanja, gozda, vode, glasbe pa seveda vojne in smrti, izbirali so tudi sebi najljubše odlomke in citate iz romana in jih komentirali. Ugotovili smo, da je najbolj kompleksno delo raziskovanje sloga (način pripovedi, slogovni postopki, skladnja, dialogi, uprizorljivost, besedne in stavčne figure) in se vprašali, če je na tako vprašanje sploh možno dokončno odgovoriti. Končno poročilo, predolgo za odmerjeni prostor v Bacilu, sta pripravili Tanja Pivk in Janja Ravnikar, ki sta ob izboru odlomkov zapisali:

»Večina izbranih odlomkov je povezanih z babico, potem z mamo in očetom.«

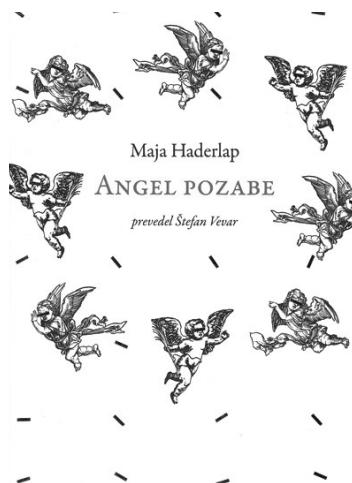
Navajam le zaključek enega primera:

Najboljši odlomki romana Angel pozabe so zame torej povezani z druženjem pripovedovalke in njene babice, ki ji je rada obnavljala svoje zgodbe iz taborišča, kjer je še z drugimi ženskami preživela pravo mučenje. Všeč mi je njun odnos, saj sta zelo povezani. Presenetilo me je, da je pripovedovalka bolj navezana na svojo babico kot na svojo lastno mater. Tudi jaz bi imela rada boljši odnos s svojo babico, vendar to ni mogoče, saj živi v drugi državi in jo obiščem le dvakrat letno. Tudi moja babica mi rada pripoveduje zgodbe, kako je bilo, ko je bila moja mami še otrok.

Sara Jagodić

Dijakom 3. L čestitam za lani opravljeno delo, druge pa vabim, da roman preberejo.

Lidija Golc

Za odlomek iz proznega prvenca *Angel pozabe* je 2011 prejela

prestižno nagrado Ingeborg Bachman, za roman sam pa je prejela avstrijsko literarno nagrado Rauriser Literaturpreis, ki jo podeljuje deželna vlada Salzburga, in nagrado Bruna Kreiskega za politično knjigo leta 2011. *Angel pozabe* – romaneskni prvenec *Engel des Vergessens* – je roman o koroških Slovencih

Saša Pavček, Barbara Cerar in Janez Škof v predstavi *Angel pozabe*.

Foto: Peter Uhan

Barbara Cerar in Janez Škof sta za vloge očeta in pripovedovalke prejela nagrado za igro na letošnjem Borštnikovem srečanju.

ALJAŽEV STOLP JE PRAZNOVAL ČASTITLJIVIH 120 LET.

Sodelovali smo na literarnem natečaju s planinsko vsebino Aljažev stolp – pisec osebnih zgodb. To so naše zgodbe...

Slovenski pregovor pravi: „Gora ni nora, nor je tist‘ ki gre gor.“

Vsi ljudje se ”zaženemo” v določeno stvar, za katero trdimo, da je izvedljiva z veliko vloženega truda in potrpežljivosti, česar pa nimamo. ”Bojimo” se življenjskih novosti, a ne zato, ker bi lahko bilo slabše, ampak ker ne želimo, da nam spodleti. Kot primer je podvig v zdravem slogu življenja. Ko so rezultati vidni, ugotoviš tako sam kot okolica, da je vredno. Lahko rečemo, da si nor, a na to glej le iz pozitivnega stališča. V vzor si množici ljudi, ki te na začetku sprašuje: „Zakaj?” Nato pa jih zanima tvoj nasvet.

Judita Lončar, 3. Ka

Ilustracija: Katja erdelja, 3. Ka

Ajda Kalan, Katja Erdelj

46

Med nedeljskim obedom je eden od glasnejših vaščanov začel kritizirati duhovnika Aljaža, ker je postavil stolp tako visoko na goro in ne v dolino. Čes da se njemu že ne ljubi zahajati v gore za tako malenkost. Aljaž pa mu je na to odgovoril: »Menim, da ti ne bi škodovalo začeti hoditi v gore. Mogoče boš še za časa mojega življenja ponovno ugledal prste na svojih stopalih.«

Nuša Kompare, 3. Ka

POROČILO O OGLEDU RAZSTAVE 11. SLOVENSKI BIENALE ILUSTRACIJE

V sredo, 14. 1. 2015, smo se z razredničarko odpravili v Cankarjev dom v Ljubljani. Načrtovani vodeni ogled se je pričel ob 13.20. Sprejela nas je vodička Tjaša, ki nas je vodila po razstavi. Ob slikah smo se ustavljali in prisluhnili zanimivi razlagi. Ilustracije so prvi stik z bralcem, zato morajo biti izvirne, da si bralec knjige že na začetku ustvari zgodbo in da ga knjiga pritegne. Ilustracija se mora tudi nanašati na besedilo, da si bralec dogodke lažje predstavlja; to je še posebej pomembno za najmlajše bralce. Nekatere ilustracije so bile razstavljene skupaj s knjigami, kar mi je še posebej všeč.

Spoznali smo več likovnih tehnik oblikovanja ilustracij, kot so različne tehnike risanja s svinčnikom, s tušem, z ogljem, z barvicami, s kredo, z voščenkami, slikanje s čopičem, sestavljanje podobe s kolažem, računalniška grafika in mešana tehnika. Poleg vseh izvirnih in nagrajenih ilustracij pa je na razstavi izstopala tudi razstava ilustracij izjemnega Jožeta Ciuha, ki je vsestranski umetnik. Ciuha je celo življenje dokazoval, kakšen umetnik je in s svojim delom navdušil mnoge. S svojo posebno tehniko je dokazal, kako lahko svoje razmišljanje in zgodbe iz življenja predstaviš na preprosto izdelani ilustraciji. Zato je po njegovem mnenju ilustracija bistvenega pomena, saj omogoča podoživljanje teh dogodkov. Za svoje izjemne dosežke je Jože Ciuha prejel nagrado za življenjsko delo.

Na ogledu razstave mi je bilo še posebej zanimivo samostojno iskanje in opazovanje svoje najljubše ilustracije, ki smo si jo morali izbrati. Meni osebno je bila ilustracija Ane Baraga: Postajam žival najbolj zanimiva. Barvitost ilustracije in močne barve z več motivi ustvarijo zgodbo, ki si jo lahko vsaka oseba drugače predstavlja. Ob pogledu na to ilustracijo sem si takoj ustvaril svojo zgodbo in se odločil prebrati to knjigo.

Ogled razstave me je popeljal v otroštvo in prebiranje kratkih slikovnih pravljic. Zato sem se na tem ogledu razstave ilustracij dobro počutil, se povrnil v brezskrbno otroštvo in pravljичni svet.

Anže Eggete, 4. Za

Poročilo DEKD

Dnevi evropske kulturne dediščine so potekali na naši šoli od 29. 09. do 01. 10. 2015. Splošni vtis je bil zelo pozitiven, naučili smo se veliko novega in spoznali, kako dragocena je naša kulturna dediščina ter predvsem, kako je pomembno, da jo ohranjamo in skrbimo za njo.

Moja naloga pri tem projektu je bila upravljanje z multimedijo, kar ni ravno preprosto delo. Skupaj s prof. Lidijo Golc sva pregledala mnogo nalog in predstavitev. Veliko jih je imelo nekaj tehničnih pomanjklivosti in so jim manjkali osnovni podatki, kot so logotip šole, imena in primki in še več stvari, zato je bilo vloženih kar nekaj ur popravljanja. Poleg vsega pa je prišlo do nečesa, kar nekateri imenujejo akademske

zamude, vendar so se le-te prenesle v čakanje do zadnje minute, nekatere smo celo lovili nekaj minut pred začetkom, ampak na napakah se učimo.

Ko se tekle zadnje minute pred začetkom, smo se tudi v učilnici P5 malo pozabavali, plesali, poslušali in igrali na harmoniko, tako da nam ni bilo nikoli dolgčas. Ko pa so se dnevi začeli, je bilo vzdušje malo napeto, saj je vsak šel skozi vse, kar mora narediti. Nekateri so bili živčni, vendar jih to ni nikoli zaustavilo, iskreno povedano, tudi jaz sem bil malo živčen, napake se zgodijo. Poleg predstavitev sem skrbel še za etnološke filme, za katere sem porabil največ časa, saj sem si moral pogledati celoto in izbrati najbolj zanimive odlomke iz njih; ker imam rad video efekte in ustvarjanje, sem ob tem užival.

Andraž Korenč, 2. L

DNEVI EVROPSKE KULTURNE DEDIŠČINE 2015: PRAZNOVANJA NAS BOGATIJO

Kultura, vsaka celina ima svojo. Vsak narod ima svojo. In ker je toliko različnih kultur, moramo vsako posebej pazljivo ohranjati, da ne bo izumrla. Predvsem pa moramo kulturo spoštovati in se je nikakor ne sramovati. Da bi ohranili našo, slovensko kulturo in običaje, navade in praznovanja, značilna za posamezen del Slovenije, smo se dijaki zbrali in pod vodstvom profesorjev naše šole organizirali dneve Evropske kulturne dediščine pod naslovom Praznovanja nas bogatijo.

Dogajanje se je uradno začelo 29. 9. 2015 z nastopom Otroške folklornih skupin Lilija in Moravški mački ter nato premaknilo v učilnico P5, kjer so dijakinje predstavile pripravljene seminarske naloge. Najprej nam je Lucija Šerak predstavila šege in navade v domačem Zagorju, nato sta Eva Žerko in Tajda Sotlar povedali nekaj o festivalu Štuor v Hrastniku, Lara Dagarin nam je predstavila Škofjo Loko, Urška Rožmarin pa pustovanje na Ptuj. Barbara Bosnar ima rada hmeljarstvo v Savinjski dolini, bila je celo hmeljarska kraljica. Podpisana Eva Andoljšek sem predstavila dogodek iz Ribnice, fižolov dan, in dijake presenetila s fižolovimi jedmi, nato pa je Eva Gornik mojo predstavitev lepo zaključila še s seminarsko nalogo o Ribniškem sejmu suhe robe. Predstavitve je spremljal radijski novinar z Radia Slovenija, ki je po končanih predstavitvah z dijakinjami Urško Rožmarin, Barbaro Bosnar, Evo Gornik in z menoj pripravil prispevek, ki je bil predvajan po radiu v soboto, 3.10. 2015 in ga lahko poslušate ob poročilu DEKD na šolski spletni strani

Po končanih predstavitvah so v isti učilnici predvajali etnološke filme z naslovi Miklavževanje v Svečah, Peka božičnega kruha v Selah, Tri šege božičnega kresa in Pehtarne iz Šmarjete v Rožu. Filme smo si sposodili na SAZU-ju.

Naši dnevi, posvečeni dediščini, se nadaljujejo takoj naslednji dan.

Začeli smo s seminarskimi nalogami: Kateryna Kozel in Ajda Križman sta nam predstavili slamnikarstvo v Domžalah, Sara Mlinar in Liza Šorli čipkarstvo in čipkarski festival v Idriji, Nina Selan in Lucija Erjavec poročne običaje na Dolenjskem, Manca Jeras in Urška Kurent šranganje in Klara Meglič Lomski poh. Predstavitve sta zaključila Alan Donko in Urška Raduha s seminarsko nalogo Rekrutacija in Laura Bolčina s seminarsko nalogo z naslovom Vista. Po predstavitvah je bil možen ogled etnološkega filma z naslovom Poroka v Globasnici.

48

Zadnji dan smo začeli z zaključno prireditvijo, obarvano z glasbenimi točkami dijakov in mnenjem komisije. Dogajanje smo nato prenesli v učilnico, kjer so še zadnji sodelujoči dijaki predstavili svoje naloge. Melanie Majerič je predstavila srečanje rejniških družin, Zala Berdnik nam je predstavila blejsko pletno, Maja Močnik in Tjaša Dakič seminarsko z naslovom Pust je kriv, Špela Peklaj laufarje iz Cerknega in na koncu še dijakinji Barbara Bosnar in Eva Andoljšek s ponovno predstavitev svojih seminarskih nalog o hmeljarstvu in fižolovem dnevu, saj je bil odziv na ti dve nalogi najboljši. Vse predstavitve so spremljali tudi pogovori, tako da so dopoldnevi zelo hitro minili.

Na filmčku, objavljenem tudi na šolski spletni strani, si lahko v živo pogledate dogajanje ob letošnjih dnevih evropske kulturne dediščine na naši šoli

Piko na i sta prireditvam dala zadnji etnološki film o štehvanju in pesmi Marie Bartoloth. Pesmi smo brali v knjižnem jeziku in v ziljskem narečju. Všeč nam je, da so preproste, a prav vsaka ima globljo vrednost.

Na primer pesem Moje besedice:

V našo hišo nosim besedice,

čeznje je zrasla trava že.

Rada bi skrbela zanje,

da nam ne ovene.

Besedice, ki so tukaj doma,

hočem ohraniti.

Cveto, četudi pride zunaj toča,

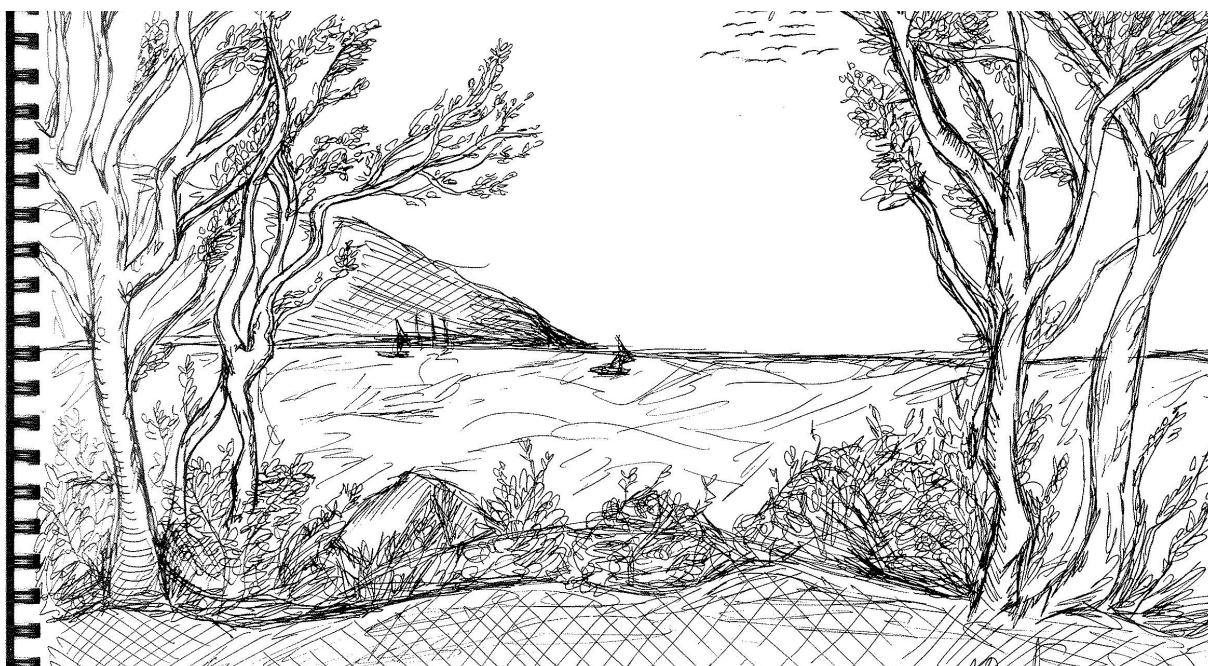
na moji mizi z rožcami.

Z DEKD želimo tudi mi prispevati k ohranitvi praznikov in celotne naše dediščine.

Razstavo, povezano s predstavitvami, so v avli šole pripravile dijakinje 2. Ka oddelka pod vodstvom profesorice Zdenke Dimnik, uvodno in zaključno prireditev pa so vodili dijaki 3. Za oddelka. Vsakemu sodelujočemu se posebej zahvaljujemo, saj je za uspeh potrebno stopiti skupaj in tako narediti velike stvari.

Eva Andoljšek, 4. Zb

Ilustracija: Staša Virant, 2. Zb

ODHOD

Odhodi po mojem mnenju najbolj vplivajo na človeško življenje, kadar nočemo vendar moramo oditi. Na primer zdaj, ko smo se odločili, na katero šolo bomo odšli in zapustili večino sošolcev, če ne celo vseh. Lahko pa tudi, ko umre ljubljena oseba, ko moraš reči zbogom ali nasvidenje in se zavedaš, da so za vedno odšli.

Meni je najbližji odhod mojega dedka. Umrli je pred več kot letom dni, a ga še vedno nisem pozabil. Ko je umiral in kasneje tudi umrl, se tega nisem popolnoma zavedal, nisem mogel razumeti, da ga ne bom več videl, mu rekel živijo, adijo ... ampak, ker sem kristjan, verjamem, da se bova še videla.

Poznam eno delo, samo ne naslova. Govori prav tako o smrti, o tem kako je bil pisatelj oče strojevodja, kako je potoval na velike razdalje, a na koncu dela sta se oba zavedala, da bo oče umrl, ampak se o tem nista pogovarjala.

Menim, da je odvisno, za kakšen odhod gre. Pri potovanju z avtom na primer na počitnice, nas ne bi bilo strah. V primeru, da bi šli z letalom, bi nas bilo zelo strah, še posebej v primeru, da je na letalu tvoja družina.

Odhod je skoraj vedno boleč, edino v primeru, da uideмо pred kom, recimo pred slabo družbo. Boleč je pa tudi zelo, če se cela družina preseli iz nekega kraja proti tvoji volji, ko moraš pustiti za sabo vse, kar imaš, vse prijatelje. Vsak odhod je v neki meri olajšujoč, pa tudi boleč. V mojem primeru, ko gremo z našim rokometnim klubom na turnir v Beograd. Zelo se ga veselim, vendar za nekaj časa pustim svojo družino in pa tudi nekatere prijatelje, tako da je vsak odhod boleč in tudi olajšujoč.

Blaž Benčina, 2. L

VIHAR MISLI V TRENUTKU SREČE

Joj, tole je nekaj najlepšega, kar sedajle doživljam. Pogled na Trubarjevi je tako lep, da se mi kar meša. Prav preselil bi se v eno od teh hišic, potem bi imel takoj izhod na to ulico. Čevlji visijo na vrvi, spominja me na urbanost, mladost, igrivost. Luči so objete v dežnike. Še lepše vse skupaj. Sonce pa tako lepo pada na te konce, da ne morem opisati. In jaz. Jaz sedim v tem lokalu/restavraciji, kjer je noro lepo, domače, prijetno, mladostno, preprosto 1a. Za vrhunec imam v roki revijo Naš dom.

Vsakič, ko pregledujem revije teh vrst, me navdihuje tista oprema, tista strast za študij arhitekture. Ampak jaz bi šel ven, da se lahko kdaj spočijem od teh ljudi, vseh, ki so okoli mene. Da si lahko naredim stanovanje tam zunaj, ampak ne vem, če bo kje tako lepo, kot mi je sedajle tu, na tem soncu, toplini, igrivosti, ... Ali pa, če uspem, pa pridem potem nazaj, tukaj na Trubarjevo. »Ful« me vleče ven, ne vem, mogoče zato, da vidim, kako mi je lepo tukaj, mogoče pa zato, da uspem in pridem nazaj. Mislim, da če poskusim, nimam kaj izgubiti. Ker če ne bom, potem ne bom vedel in si bom očital, da nisem poskusil. Strah me je tega, da se bo za študij treba odločiti sredi zime, ko je turobno in nimam v sebi te iskrice do arhitekture, ampak samo tisto garanje za šolo. Bomo videli, upam na najboljše.

TAPAMETNE 2014/2015

Vprašanja med pisnimi vajami: Profesorca,

... V katero smer je obrnjena strešica?

...Kako se pa sklanja samostalnik »kri« v dvojini in množini?

...Kaj pomeni, da sta družini pokopali bojno sikiro?

... A sta bili skregani družini Copuleto in Montenegro ali se imenujeta kako drugače?

...Kako je prosim ime Antigonovemu zaročencu?

... A sta brata Evkrecij in Polinejkes ali kako drugače?

...A je eden od Antigoninih bratov Paracelzius?

Iz zvezkov

Naglasna znamenja so ostrivec, krepivec in strešica. (krativec)

Alma Kreslin je napisala roman Sama. (Karlin)

Oscar Wilde se je rodil v Dubaju. (Dublinu)

Kupil je celulitno vinjeto. (celoletno)

Ogledali smo si film Ljubezen gre skozi želodec. (Okus po ljubezni)

Kette nima obsežnega življenjskega okusa, saj je mlad umrl. (opusa)

Podoknico Na trgu je Kette posvetil Alenki Smolar. (Angeli Smola)

STOPNJEVANJE PRIDEVNIKA TOPEL: TOPEL–VEČJA TOLPA–NAJVEČJA TOLPA

Iz maturitetnih esejev

Materjevo stališče do sinovega odhoda je bilo liberalno.

Oba mnenja obeh staršev je pravilno. Samo oba pretiravata.

Višek zaupanja med ljudmi je ljubezenj.

ZDRAVI TEMELJI ZDRAVE ŠOLE

Leta 2008 smo se na Srednji šoli za farmacijo, kozmetiko in zdravstvo z veseljem prijavili v slovensko mrežo Zdravih šol. V šoli smo že do tedaj spodbujali zdrav način življenja in s pestrimi dejavnostmi razvijali zavedanje o ohranjanju in krepitvi zdravja. Za promocijo in izboljšanje zdravja dijakov, učiteljev, staršev ter za boljše medsebojno sodelovanje smo bili v bodoče pripravljeni storiti še več. Od takrat dalje vsako leto šolski tim Zdrave šole vodi in usmerja različne dejavnosti, ki so tako ali drugače povezane z zdravjem in se odvijajo na različnih področjih na različne načine.

Pri pouku vseh predmetov sledimo cilju, da dijaki poleg pridobivanja ustreznega znanja, razvijajo pozitiven odnos do lastnega zdravja, zdravja drugih ljudi in okolja. Na razrednih urah obravnavamo teme, ki so tako ali drugače povezane z zdravjem. Z dijaki se pogovarjamo o zdravi prehrani, pomenu zajtrka in prehrabnih navadah. V tem šolskem letu smo pripravili nove delavnice »Ko dijaka stresa stres«. Za dijake organiziramo predavanja o temah, ki so povezane z zdravjem in življenjem, kot so npr. krvodajalstvo, skrb za zdrave zobe, nosečnost, porod in dojenje ...

Dijaki in zaposleni spoštujemo pravilo prepovedi kajenja v šoli in njeni okolici. Vsak prvi dan v mesecu je za šolsko prehrano dan brez bele moke in dodanega sladkorja. Dijaki se udeležujejo tekmovanja iz znanja o sladkorni bolezni, pri čemer je število tekmovalcev iz leta v leto večje. Pomembne dneve, ki so povezani z zdravjem, človekom, okoljem in odnosi, obeležujemo na različne načine: s plakati in e-predstavitvami na oglasnih prostorih, z vzgojnozdravstvenimi stojnicami ...

V okviru interesnih dejavnosti načrtujemo vsebine, ki so pomembne za zdravje. Tako za dijake prvega letnika organiziramo delavnice o prijateljstvu in dobrih medsebojnih odnosih in delavnice Mladost brez zasvojenosti. Vsebina je naravnana na krepitev pozitivne samopodobe, pozitivnega pristopa do življenja in na ozaveščanje o škodljivosti nekaterih oblik vedenja, kot je zloraba raznih psihoaktivnih substanc. Za dijake drugega letnika organiziramo delavnice Zdrav življenjski slog, ljubezen in spolnost. Dijake višjih letnikov opozarjamo na nevarna vedenja udeležencev v cestnem prometu in krute posledice prometnih nesreč, obravnavamo problematiko samomora ...

Vsako leto potekajo na šoli številne dobrodelne akcije. Na ta način želimo poudariti, kako pomembno je prisluhniti sočloveku in ponuditi roko v pomoč.

Šola organizira telovadbo za člane kolektiva. Ekipe zaposlenih se je udeležila Ljubljanskega maratona.

Člani tima Zdrave šole svoje delo predstavljamo na spletni strani šole v rubriki Zdrava šola. Skupaj z dijaško skupnostjo organiziramo izbor pozitivca in pozitivke šole.

Z vključitvijo v mrežo Zdravih šol je postala šola še bolj dejavna na mnogih področjih. Tako imamo priložnost, da z načrtovanimi in usmerjenimi dejavnostmi vplivamo na zdrav življenjski slog in izboljšanje zdravja mladostnikov ter nenehno gradimo izobraževanje na temeljih zdrave šole.

52 Vse dijake in učitelje naše šole, ki podpirate naše delo, imate ideje in bi se nam radi priključili v naših prizadevanjih, vabimo k sodelovanju. Oglasite se, veseli vas bomo.

Zapisale članice tima Zdrave šole: Polonca Drenik Trop, Darinka Kujavec, Kristina Serbec, Sabina Turšič, Valerija Vadnov in Poldka Žavbi.

Bacil 2015/16

Urednica: Nika Vide, 3. Ka

Uredniški odbor:

Maja Orešnik, 3. Ka

Nuša Kompare, 3. Ka

Manca Mravlje, 3. Ka

Lucija Šerak, 3. Ka

Sara Papec, 3. Ka

Manca Dostal, 3. Za

Flori Kermauner Jesih, 3. Za

Larisa Redžepovič, 1. Fb

Slikovno gradivo:

Jana Colja, 1. Zb

Staša Virant, 2. Zb

Katja erdelja, 3. Ka

Šolsko slikovno gradivo

Internetno slikovno gradivo

Mentorica: Nevenka Tomšič - Iskra

Oblikovanje in postavitev strani: Jasna Perinčič Manfreda

Bacil

Glasilo dijakov Srednje šole za farmacijo, kozmetiko in zdravstvo
v

Ljubljani

ISSN 1048-1173

Številčenje: 1997, št. 1

Ljubljana (Zdravstvena pot 1): Srednja šola za farmacijo, kozme-
tiko in zdravstvo

UDK 373.5 (497.4) Ljubljana

Naklada: 250 izvodov

Tisk: ART PRO

Izdal in založil ART PRO

Ljubljana, februar 2016